

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Demosthenis epistolæ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΒΟΛΦΙΟΥ ΤΗΘΕ- Α ΔΕΜΟΣΤΗΝΙΣ ΕΠΙ- stola, XIX.

ΑΡΠΑΛΟΥ ΗΚΩΝ ΔΕΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ, ΔΙΟΦΡΑΣ ΑΛΕΞΑΝ- δρον, αυτη τε περιγραφα πωλειδος πονηρα δι αποτιαν, κεικεινον ηδη χαλεπον εντα τοις φιλοις δεδοικος κειτερου...

ARGVMENTVM EPISTO larum per Hieronymum Vuolfium.

QVUM Harpalus, homo luxuriosus, ob conscientiam scelerum, & metu seuitiae Alexandri, ex Asia cum ingenti pecunia supplex Athenas confugisset: Demosthenes primum illi asperime aduersatus, post (vt suspicio fuit) calice praestans artificij & vigenti talentis auri delinitus, cum ad senectutiam pro concione dicendum a populo vocaretur, lana & fascis collo digenter obuoluit, manu significauit, se angina laborare: vbi festiui quidam homunculi reclamant non in anginam eam, sed argentanginam esse. Sed id crimen siue verum fuerit, siue falsum (id quod Pausanias non leui sane argumento conatur ostendere) Demosthenes factione inimicorum & prauidicio senatus Areopagici oppressus, in carcerem conicitur: quo alioquin ignorantibus, aliis conuenientibus, elapsus profugit. in qua fuga, cum etiam ab inimicis praeter expectationem viatico instructus, bene sperare iuberetur: magis etiam lamentari coepit, quod eam cogeretur urbem relinquere, in qua tales haberet inimicos, quales in alia nulla amicos reperiturus esset. Primum igitur Traezenem se contulit: postea Macedoniae violentiam, & Traezeniorum imbecillitatem veritus, in Calauria insula supplex in Neptuni fano sedit, atque ibi has epistolas (vna atque altera excepta) scripsit, ad senatum populumque Atheniensem: in quibus eos partim de ratione gubernandae reipublicae monet, partim suam & amicorum causam, magna grauitate agit, non sine miserabili fortunae suae deploratione: partim in maledicos inuehitur. Sunt autem eo, nisi fallor, anno, aut certe non multo ante, quo homo eloquentissimus, aetatis secundo & sexagesimo, hauit veseno perit, scriptae ac relictae, tanquam cygnea quaedam cantio: itaque suauis, vt neminem tam inhumanum esse putem, quem non cum commiseratione quadam delectent. Me quidem sic nonnullis in locis afficiunt, humanae conditionis miseriae, & ingrattissimos animos beluae illius multo: um capitum erga praestantissimos quosque viros, & optimae de patria meritis, cogitantem, vt vix possum tenere lacrymas. Exemplari Parisensi vsus sum, quod non paucis locis vt & Dinarchi mendosissimam orationem, conuenit quaedam etiam loca lectoris iudicio fuerunt committenda, id quod & feci haecenus vbique, & perpetuo sum facturus, vt quae comperta habeo, candidè impertiam: quae dubia & suspecta, discere cupiam, & cognoscere e doctioribus.

DEMOSTHENIS EPI- STOLAE SEX, HIERONY- mo Vuolfio interprete. DE CONCORDIA, EPI- STOLA PRIMA.

MNIS & dicti & facti grauioris prin- cipia ducenda mihi videntur a diis immortalibus. Precor autem deos deasque omnes, vt, quod Atheniensi populo vtilissimum est, & populo bene cupientibus, id & nunc & posthac mihi veniat in mentem scribere, & Atheniensium concioni discernere. Hac precatus, cum spe, mihi diuinitus aliquid bonum venisse in mentem, sic scribo.

DEMOSTHENES SENATV POPVLOQVE S.

VOD de meo in patriam reditu, semper omnibus vobis deliberandi copia fore puto: nunc de eo nihil scripsi, cum verò videā hoc nunc esse tempus, quo vos, si recta consilia sequa-

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

ΑΥΤΟΣ ΑΡΧΟΜΕΝΩ ΑΠΟΥΔΑΙΣ ΛΟΓΟΥ Η ΕΡΕΙ ΔΑΠΟ ΤΗ ΔΕΩΝ ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΩ ΠΡΟΣΟΙΚΕΙΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΡΧΕΔΩ ΕΥΧΟΜΑΙ Η ΤΟΙΣ ΔΕΟΙΣ ΠΑΣΙ ΚΥ ΠΑΣΑΙΣ, Ο, Π ΤΑ ΔΗΜΩ ΤΗ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΣΤΙ ΚΥ ΤΙΣ, ΔΥΝΟΙ ΤΑ ΔΗΜΩ ΚΥ Ν ΚΥ ΕΣ Τ ΕΠΙ ΤΑ ΧΡΟΝΟΝ, Τ Τ ΕΜΟΙ ΜΕΝ ΔΟΠΙΝΩ ΕΛΘΕΙΝ ΖΕΑ ΦΑ, ΤΟΙΣ Η ΕΜΚΛΗΝΟΙΟΤΑΣΑΙΝ ΑΘΛΩΜΑΙΩΝ ΕΛΕΘΑ ΔΕΞΑΜΕΝΟΣ Η ΤΑΥΤΑ, ΤΗΣ ΑΖΑΘΗΣ ΕΠΝΟΙΑΣ ΕΛΠΙΔΑ ΕΧΩΝ ΩΣΤΕ ΤΗ ΔΕΩΝ ΤΑΙ Δ ΕΠΙΣΕΛΛΩ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗ- ΜΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΠΙ ΜΗ ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΟΙΚΑΔΕ ΑΦΙΞΕΩΣ, ΑΕΙ ΝΟΜΙΖΩ ΕΣΤΕ ΠΑΣΙΝ ΥΜΙΝ ΕΣΤΕΔΑ ΒΟΥΛΟΙΟΤΑΣΑΙ. ΔΙΟΠΤΕΡ ΝΕΩ ΟΥΔΕΝ ΩΣΤΕ ΑΥΤΗΣ ΖΕΓΡΑΦΑ ΤΟΝ Η ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΘΕΟΝ ΟΡΕΟΝ, ΕΛΘ-

Solemnis obsecratio.

Disimuliter, hic sua causam agit: ut eius officij sui & in re-pub. gerenda, & in Graecia defendenda moneat.

mini, simul & gloriam & salutem & libertatem ad-
 dipisci possitis, non modò vobis, sed & reliquis v-
 niuerfis Græcis: sin erraueritis, deceptiue fueritis,
 non facile posse eandem occasionem recuperari:
 duxi meam, quam de hisce haberem opinionem,
 in medium esse proferendam. Difficile quidem est
 per literas pertextere consilium. Multa enim vos an-
 te rem cognitam soletis interpellare. Ac dicenti fa-
 cile est, quid velitis, animaduertere: quòdque igno-
 ratur, rectè explicare. Libello autem nullum tale
 adiumentum suppetit contra tumultuantes. Si ta-
 men audire voletis cum silentio, & expectabitis,
 dum re omnem cognoueritis: spero diis propiciis,
 quanquam breues hæ literæ sunt fore vt appareat,
 me & optimo studio ea conari pro vobis quæ de-
 ceant, & quæ vobis expediant perspicuè declaratu-
 rum. Neque verò eo consilio hæce ad vos dedi lite-
 ras, quasi vobis desint oratores, aliue, qui impræ-
 meditati, quicquid in mentem inciderit, dicant. Sed
 quæ per experientiam, & vt in gerendis rebus ver-
 satus, habeo cognita, iis expositis, dicendi in publi-
 co studiosis vberem eorum quæ esse putem è Re-
 pub. materiam suppeditare: vulgo optimorum con-
 siliorum delectum, facilem reddere volui. Ac cur
 hanc epistolam scribere instituerim, hæc sunt.
 Primùm omnium Athenienses, vos concordēs esse
 propter communem ciuitatis vtilitatem, oportet,
 ortasque in prioribus conuentibus missas facere
 dissensionēs. Deinde consentientibus animis om-
 nes, alacritérque, quicquid decretum fuerit, adiu-
 uare. Nihil enim constanter simpliciterque agere,
 non modò est indignum vobis, & animi parum ge-
 nerosi: sed summo etiam cum periculo còiunctum.
 Iam nec illud vobis ignorandum est, ea quæ per se
 ad statum rerum vestrarum tuendum satis nõ sunt,
 si ad reliquas copias adiungantur, effectura, vt mul-
 to facilius omnia consequamini. Quæ igitur illa
 sunt? Neque ciuitati vlli, neque vllis viris, qui cu-
 iusque vrbis vetera instituta defenderunt, irascen-
 dum est: sed delenda potius ex animis memoria in-
 iuriarum. Nam istiusmodi metus efficit, vt qui se
 fœderatis, in manifesto periculo versantibus, neces-
 sarios esse sciunt, opem iisdem promptissimè ferat:
 qui metu isto liberati, omnes fient imitiores: in quo
 non parua est vtilitas. Ac oppidatim proclamare
 talia stultum fuerit, imò ne fieri quidem id potest.
 Sed prout vos cum ciuibus vestris egisse viderint: ita
 efficietis, vt quisque cum cæteris etiam actum iri
 expectet. Proinde cenfeo, neque ciuitatem, neque
 ducem, neque oratorem, neque plebeium quenquã
 eorum, qui antehac eum defendisse statum, qui tum
 fuit, visi sunt, à quoquam vllò modo vel taxandum,
 vel obiurgandum: sed concedendum esse hoc, om-
 nes ciues ea egisse, quæ oportuerit, postquam beni-
 gnitate deùm conseruata republica, vobis licitum
 est, de integro, vestro arbitratu deliberare: & cogi-
 tādum, quemadmodum in nauì, cū hi velificatione,
 illi remigatione vtendum censent, dici ab vtrifque
 omnia propter salutem tuendam: * id verò prælatū
 esse consilium, quod cum deorum voluntate con-
 gruerit. Quòd si de præteritis ad hunc modum sta-
 tueritis: & fidem inuenietis apud omnes, & officio
 bonorū virorum fungemini, & res vestras nõ parū
 erigetis: & eos qui in vrbibus aduersati vobis fue-
 runt, eò redigetis, vt aut consilia mutent omnes, *
 aut omnino aliqui esse in culpa ipsi videatur. Quæ

λασιν, ἢ μεταγνώμη ποιήσετε πάντας ἢ κομίδη

A μύθων ὑμῶν τὰ δέοντα, ἀμφοτέρωθεν, καὶ
 ἐλευθερίας δυνάμειον κτήσασθε οὐ μόνον ὑμῖν, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἅπασιν Ἕλλησιν ἀγροσάντων ἢ πειρακτε-
 δέντων. ἔραδιον αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἀναλαβεῖν, ἐπὶ τῇ χρῆ-
 ναι ἢ ἐμαυτῶν γνώμῃ ὡς ἔχω περὶ τούτων εἰς μέσον δεῖ-
 ναι. ἔστι μὲν ἔνθερον, ὅτι ἄριστος ἐμμεῖναι συμβεβηλὴ. πολ-
 λος γὰρ εἰώθετε ἀπαντᾶν ὑμῖς πρὸς τὴν ἀμελείαν μα-
 δεῖν. λέγοντι μὲν οὐκ ἔστιν ἀδελεία πῖ βέλεια, καὶ διορ-
 θώσασθαι τὰ γούμῃ, ἔραδιον. τὸ ἢ βελίον οὐδὲ μίαν
 ἔχει βοήθειαν τοιαύτην πρὸς τοῖς δουροῦσι. οὐ μὲν
 ἀλλ', ἐὰν ἐθέλητε ἀκούσαι σιγῆς, καὶ ἀμελήτε τὴν τα-
 μαθεῖν ὁδοῖα, σὺν θεοῖς εἰρηθεῖα, καὶ περὶ βραχέων ἤν
 γεγραμμένων ὄντων αὐτοῖς τε φανήσεται ἢ πάσης δι-
 νοῖας τὰ δέοντα περὶ ὑμῶν πρὸς τῶν καὶ τὰ συμφέροντα
 ὑμῖν ἐμφανῆ δείξεν. οὐχ ὡς ἀπορροῦπον ἢ ὑμῶν ῥητό-
 ρον, οὐδὲ ἤν' ἀπὸ λογισμοῦ ἔραδιος ὁ, πᾶσι τὴν ἔ-
 ρουῦπον, ἔδοξε μοι τὴν ἄριστον πείπειν ἀλλ' ὅσα τυ-
 χάνω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρρησιόλογον πρὸς τὰ
 γμασιν εἰδὼς ταῦτ' ἐβουλήθην τοῖς μὲν πρὸς ἡμετέροις
 λέγειν ἐμφανῆ ποιήσας ἀφ' ἑτέροις ἀφορμῆς ὡς ἔπολα-
 βάνω συμφέρον ὑμῖν δοῦναι. τοῖς ἢ πολλοῖς ἔραδιον τὴν
 ἤν' βελτίστην αἴρεσιν καταστήσασθαι μὲν οὐκ ἔνεκα ἐπὶ τῇ
 δέ μοι τὴν ἄριστον γράφειν ταῦτ' ἔστι. δεῖ ἢ ὑμῶν, ὡ
 ἀνδρες ἀθλιώτατοι, πρὸς τὸν μὲν ἀπάντων πρὸς ὑμῶν αὐ-
 τοῖς ὁμόνοια εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον τῇ πόλει ἀδραστε-
 ῖν. ἔτι τὰς ἐν ἤν' πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἀμφοτερότητας
 εἶσασθαι. δόξετε ἢ πάντας ἐν μιᾷ γνώμῃ τοῖς δόξασθαι
 πρὸς τὸν σωματικῶν ἔραδιον, ὡς τὸ μηδὲν * μὴ δὲ ἀπλῶς
 ἀπᾶσιν, οὐ μόνον ἔστιν ἀνάξιον ὑμῶν καὶ ἀγνοῦν. ἀλλὰ
 καὶ τοῖς μετέροις κινδύνοις ἔχει. δεῖ ἢ μηδὲ ταῦτα λαθεῖν
 ὑμῶν, ἀλλὰ αὐτὰ μὲν ἐκ ἑστὴν αὐτάρκη καταχεῖν ἀνά-
 γμα. πρὸς τὴν ἢ ταῖς δυνάμει, πολλὰ πάντ'
 ἀκαταρτῆστα ὑμῖν ποιήσει. τίνα οὐκ ἔστι ταῦτα; μήτε
 πόλει μηδεμίαν, μήτε ἤν' ἐν ἐκείνῃ ἤν' πόλεων συνηγ-
 νισμῶν τοῖς κατασκευάσει μηδὲν, μήτε πικρὰ ἔδειξαι, μή-
 τε μνησικακῆν. ὁ γὰρ τοιοῦτος φόβος τοῖς συνειδόμενοις αὐ-
 τοῖς, ὡς ἀναγκαῖος οὐσι τοῖς σωματικῶν, κινδύνοι ἔρου-
 σι πρὸς τὸν μὲν, πρὸς τὸν μὲν σωματικῶν ποιεῖ. ἀπᾶσιν
 τὴν ἢ τὰ δέοντα τούτου πάντες, ἢ πᾶσι γρηθόντων. τὴν
 ἢ ἢ συμπερὶν ἀφᾶσιν ἔχει. καὶ μὲν δὴ τίλους τὰ τοι-
 αῦτα ὁμῶς πρὸς τὸν μὲν. μάλλον δὲ οὐδὲ ἐν δυνάμει.
 ὡς δὲ ἢ ὑμῖν αὐτοῖς ὁφείητε χρωστέον τοιαύτων καὶ ἢ
 ἤν' ἄλλων πρὸς τὸν μὲν ἀδραστεῖτε ἐκείνοις. φημὶ δὲ
 χρωστέον μήτε πόλει, μήτε στρατηγῶν, μήτε ῥήτορι, μήτ'
 ἰδιώτῃ μηδὲν, ἢ τὰ πρὸς τὴν δόκιμον συνηγ-
 νίσασθαι τοῖς κατασκευάσει, μήτε μέμφεσθαι μήτ' ἄριστον
 μηδὲνα μηδὲν ὅλως ἀλλὰ συνηγνίσασθαι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ
 πόλει πεπολιτευμένοις τὰ δέοντα ἐπειδή περ οἱ θεοὶ, κα-
 λῶς ποιοῦντες, σώσαντες τὴν πόλιν, ἔποθεν δόξασι ὑ-
 μῖν ὁ, πᾶσι βούληθε ἔξ ἀρχῆς βουλεύσασθαι, καὶ νο-
 μῆσαι, ὡς περ ἢ ἐν πλοῖω ἤν' μὲν ἐστὶν, ἢ δὲ κώπας
 ἀποφανομένων κομίζεσθαι, λέγεσθαι μὲν ὅτι ἀμφο-
 τέρον ἀπαντᾶ ὅτι σωτηρία * γενησέσθαι δὲ τὴν
 χρεῖαν πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἀπὸ τῶν δεινῶν. ἐὰν οὐκ ἔ-
 ττοι τὸν φόβον πρὸς τὴν παρεληλυθότων ἐγνωκότας ἢ-
 τε καὶ πρὸς πᾶσι γρηθόντες καὶ καλῶν, καὶ ἀγαθῶν
 ἀνδρῶν ἔργα πράξετε καὶ τὰ πράγματα ὡφελ-
 ῆσθε οὐ μικρῶς καὶ τοῖς ἐναντιωθέντας ἐν ταῖς πό-
 λιν αὐτοῖς αἰτίαι * καταλειφθέντων. μεγαλοψύ-
 χως

χωρ τόνου καὶ πολιτικῶς τὰ κοινῇ συμφέροντα παρ-
 τετεῖν ἢ ἰδίαν μέμηκετε ὡς ἀκαλῶς εἰς ταῦτα, οὐ
 τῶν αὐτῶν τοιαύτης φιλονεικίας παρ' ἑαυτῶν ἀλλὰ
 ἀδικῶς καὶ σασιαστικῶς εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα παρο-
 ρεύετε. ἀλλ' οὐδέ τ' ἰδίαν ὀργλῶ ἀναπληροῦν, τὸ κοινῇ συμ-
 φέρον οἶμα δὲν ἐλόπηεν οὔτε μίσημι τῆς ἰδίας ἐχθρας,
 εἰς τὰ κοινῇ συμφέροντα ἐδέν' ἀλλ' ἐφ' ἃ τοῖς ἄλλοις πα-
 ρακαλῶ ταῦτα αὐτὸς οἶμαι δὲν παρ' ἑαυτῶν ποιεῖν. αἱ μὲν
 οὐκ ὡς ἀκαλῶς, ἢ ἃ δὲ φυλάξασθαι, καὶ ἀπαρτίων
 τῶν αἰ κατ' ἀποθέσειον λόγισμον μάστιγ' αἰ καποροσίη,
 χροδὸν εἰρωταί μοι τοῖς ἢ καθ' ἡμέραν ἐπιπατήσῃ, καὶ
 τοῖς οὐκ ἐπὶ ὡς ἀκαλῶς συμβαίνουσιν ὁρθῶς χροῖσται, ἢ
 γῶναι τὸν ἑκάστου καροῖν, καὶ κείνῃ, ἢ τῶν παρορμάτων
 ἐξ ὀμιλίας δυνατὴν παρορμαζέσται, ἢ τῆς βίας παρορ-
 δέσται τῶν ἐπισημῶν φρασηῶν ἐργῶν ἐστὶ. διὸ καὶ χαλε-
 ποτάτῃ τῶν ἔχει τὸ συμβουλεύειν, τὸ δὲ ὁρθῶς βου-
 λουθέντα καὶ δοκιμαθέντα σὺ πολλῇ παρορδῆ καὶ πό-
 νο, πολλὰς τῶν τοῖς ἐπιπαθῶντας ἄλλως χροῖσται,
 δειλυμάνθημι μὲν τοι πάντ' ἐξεν καλῶς ἐλπίζω. ἢ
 ἢ εἰ πῶς ἐπέληφεν ὁ τυχεῖ τὸν ἀλέξανδρον, τῶν πάντα
 καποροσίη. ἐμῆνο λογιζάσθω, ὅτι παρ' ἑαυτῶν καὶ πενῶν,
 καὶ τοιμῶν, οὐκ ἐπὶ καθ' ἡμέραν, δὲ τῶν καὶ τόνου τεθνεῶ-
 τος ἐκείνου, ἢ τῆς ἢ τῆς μεθ' ὧν ἔσται. τοῖς τοῖς δὲ ὑ-
 μῶς δὲ χροῖσται, τῶν τε ἢ χροῖσται, ἢ ἢ ἀνάκη τὰ παρ-
 ἑαυτῶν παρ' ἑαυτῶν, ὡς δυνατῶς ἐπὶ τῶν δυνάμεις ἐπι-
 στατεῖν, ὅτι ποιεῖν αὐτὸς ἑκάστος ὑμῶν δὲ καλοῖσται καὶ βε-
 λήσεται, τῶν παρ' ἑαυτῶν εἰπάτω, καὶ παρορδέσται, καὶ
 τῶν ὅπως μὴ ψεύσεται, καὶ δὲ ἐπιπατήσται καὶ πε-
 δέσται ὡς ἀκαλῶς φησας ἀναδύσεται, ὡς τῶν ἐν δι-
 ανῶν ἀν' ἐλλείπει ὑμῶς, οὐκ ὀρθῶς τοῖς ἀναπληρο-
 σοντασ, οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἔχει κίνδυνον, τῶν ὧν ἐφ' ὑμῶν ἐστὶ
 ὅπως αἰ βουλήσται παρ' ἑαυτῶν, μετὰ βουλεύειν πολλὰς,
 καὶ τῶν ὧν ἀν' ἐστὶ πόλεμος. ἀλλὰ ἢ τῶν τῶν μετὰ
 γνωστῶν ἢ τῶν παρ' ἑαυτῶν γίγνηται. καὶ δὲ ποιήσται τῶ-
 το μὴ δὲ ἀλλ' ὅτι παρ' ἑαυτῶν χροῖσται ἢ ἢ τῶν τῶν ψυ-
 χροῖσται, τῶν χροῖσται καὶ ἀπαξ ἢ χροῖσται, τὸν δὲ τὸν
 δαδωνάων καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς εἰ πολλὰς καὶ καλὰς ἢ
 ἀγαθὰς, καὶ ἀληθεῖς ὑμῶν μανθῶν ἀνηρήσται, ἢ χροῖσται
 νασ ποιησάμενοι, καὶ ὡς ἀκαλῶς ἐστὸν, καὶ τῶν νικητι-
 εῶν ἀπατην αὐτοῖς δὲ ἀμφοῖς, καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν
 ἐλαδύσται τοῖς ἑλλήνας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ
 ΚΑΘ' ΟΔΟΥ

ΔΕΜΟΣΘΕΝΗΣ ΤΗ ΒΟΥΛῆ
 καὶ τῶν δημοχέρων.

ΕΝΟΜΙΖΟΝ μὲν ἀφ' ὧν ἐπολιτεύομαι,
 οὐκ ὅπως μὴ δὲ ἐδικῶν τοιαῦτα πείσασται
 ἀλλὰ καὶ μῆτις αἰ ἐξαμύρτων συγγνώ-
 μης ταύξεται. ἐπειδὴ δὲ οὕτω γέρονεν ἕως
 μὲν ἑώρων ὑμῶς, οὐδεμίαν ἀποδείξεως φανεράς οὐδὲ ἐ-
 λέγχου γιγνομένου ὡς τῶν τῶν βουλῆς, παρ' ἑαυτῶν
 ἀπορρήτῃ κατὰ τῶν τῶν ἀπάντων ἐδέν' ἐλαττον πα-
 ραχωρεῖν ὑμῶς ἢ χροῖσται, ἢ ἢ χροῖσται, ἐπὶ
 χροῖσται ἢ χροῖσται. τὸ δὲ οἷς αἰ ἢ βουλή φησιν τοῖς ὁμοιοκό-
 τας δικαστῶν παρ' ἑαυτῶν, μὴ δὲ μῆτις ἀποδείξεως ἢ
 τῶν τῶν πολιτείας ὡς ἀχωρεῖν ἢ. ἐπειδὴ δὲ καλῶς

A igitur e Republica sunt, ea magnis animis & ciuili-
 ter administrare, & priuatarum rerum recordamini.
 Atque hæc ego moneo, non eandem humanita-
 tem expertus apud nonnullos: sed per iniuriam &
 seditionem, in aliorum gratiam quasi propinatus.
 Verum nec priuata explendæ iracundiæ gratia rei-
 publicæ commodis nocendum puto: neque vllam
 priuati odij partem publicis vtilitatibus admisceo:
 sed ad quæ alios adhortor, ea mihi primo esse faci-
 enda censeo. Quæ igitur præparanda, quæ que ca-
 uenda sunt, & quibus agendis (quantum quidem
 humano consilio prouideri potest) prosperrimo vti
 successu posse videamini: ferè à me est explicatum:
 Quotidianis autem negotiis præesse, & casibus su-
 bitis rectè vi, & cuiusque rei intelligere occasio-
 nes, & indicare quæ res benignitate verborum ob-
 tineri possint, quæ item vi extorquendæ sint: ducum
 officium est, qui rebus administrandis sunt præfe-
 cti. Qua etiam de causa durissima est dicendæ in
 concilio sententiæ prouincia. Nam rectè consulta,
 & magno studio laborè que probata, sæpe propter
 ea corrumpuntur, quòd ij qui ea in mandatis ha-
 bent, aliter exequentur. Nunc tamen bene succes-
 sura esse omnia spero. Nam si quis Alexandrum eò
 fortunatum putat, quòd ei prosperè successerunt o-
 nia: is illud reputet, eum agendo & laborando, &
 audendo, non delidendo, fuisse fortunatum. Postea-
 quam igitur nunc mortuus est: fortuna quærit ali-
 quos quibus adsit: ij vos esse debetis, & duces, per
 quos geri necesse est, quàm bene volentissimos co-
 piis præficere. Quòd que vnusquisque vestrum face-
 re poterit & volet: id ad seipsum dicat & promit-
 ta: caueatque ne fallat, neque tergiversandi gratia,
 sibi data esse verba, non persuasum esse, cauetur.
 Quicquid enim vos neglexeritis: id qui refarciat,
 neminem inuenietis. Neque idem periculum est in
 iis rebus, quas tum cum voletis, agere licebit, consi-
 lia sæpe mutare: & in iis, propter quas bellum erit
 gerendum. Sed in huiusmodi rebus sententiæ muta-
 tio non est aliud, quàm consilij & instituti clades.
 Ne verò tale quippiam committite: sed quicquid
 acturi estis, id generosis & paratis animis decernite,
 & vbi semel decreueritis, ductu & auspiciis tum
 Dodonæi Iouis, tum reliquorum deorum, qui multa
 vobis & præclara & bona & vera oracula reddi-
 derunt, illorumque ope implorata, votisque pro vi-
 ctoria iis omnibus nuncupatis, adiutrice fortuna
 propicia libertatem Græcis restituite.

DE SVO REDITV, E-
 PISTOLA SECVNDA.

DEMOSTHENES SENATVI
 Populoque S.

Existimabam, pro meis in Rempu-
 blicam meritis, me non modò infò-
 rem, non ita tractatum iri: sed medi-
 ocrium etiam peccatorum, si quam
 forte culpam contraxissem, veniam
 impetraturum. Postquam verò ita
 accidit: dum videbam à vobis, nullis criminibus per-
 fenatum apertè demonstratis & probatis, ex istorū
 arcanis consilijs condemnari omnes: nò minus vos
 de vestro iure concedere, quàm me fraudari existi-
 mans: ferendū æquo esse animo putavi. Nā iis assèti-
 ri iuratos iudices, quæ senat' sine vlla pbatatione af-
 firmarit: de reipublice iure cōcedere sinit. Quia verò

Querela de
 iniquitate
 aduersari-
 orum: &
 suorum in
 rempubli-
 cam meri-
 torum cō-
 memora-
 tione, redi-
 tum sibi cō-
 ficere stu-
 det.

iam, pro vestra prudentia, eum principatum, quem in senatu quidam sibi parare conabantur, animadvertitis, & in iudicandis causis argumenta spectastis, istorumque arcana, digna esse reprehensione deprehendistis: decere censeo (siquidem id vestra etiam voluntas feret) me quoque ita restitui in integrum, ut iij restituti sunt, qui in simili crimine fuerunt: ne solus ego falsum ob crimen patria, fortunis, & coniunctissimorum consuetudine caream. Iure autem vobis, Athenienses, salus mea cura fuerit: cum quod nulla vobis a me orta iniuria, ita sum tractatus: tum propter vestram apud externos existimationem. Neque enim putetis, si nemo vobis in memoriam redigit ea tempora, easque occasiones, quibus ego maximas utilitates attuli Reipub. reliquos etiam Græcos ignorare, aut oblitos esse rei a me pro vobis gestarum. Quas ego nunc duabus de causis scribere vereor singulatim: tum quod invidiam reformido: contra quam in veritate orationis præsidij nihil est: tum quod multa & indigna illis rebus, propter reliquorum Græcorum ignaviam, nunc tolerare cogimur. Summatim verò illiusmodi ea sunt, quæ pro vobis ego suscepi: ut & omnibus felicitas, virtusque vestra admirationi esset: & ego summorum a vobis præmiorum spem propositam haberem. Cum verò inevitabilis illa quidem, sed iniqua fortuna, non ex equitate, sed pro sua libidine, susceptum pro libertate Græcorum, quod vos gestistis, bellum diiudicasset, nec reliquo tempore meam erga vos benevolentiam non abieci: nec eam vlla re mataui, non gratia, non spe, non divitiis, non potetia, non securitate: quamquam videbam omnia hæc iis contingere, qui contra vos rempublicam gerere vellent. Quod verò in multis & magnis rebus, quibus mihi iure gloriari licet, maximè existimarim, non dubitabo scribere ad vos: cum Philippus inter eos qui ab omni ævo memorantur, solertissimus fuerit, ad hominum voluntates comitate & affabilitate sic sibi devinciendas, ut ad nutum paratos haberet: & largitionibus omnes, quorum aliqua esset in Græcis urbibus autoritas, corrumpendos: me solum ab horum neutro esse victum, id quod etiam nunc vobis gloriosum est: quamquam sæpe congressus & collocutus sum cum Philippo iis de rebus, propter quas vos me legatum mittebatis: & magnam pecuniam, quam ille offerebat, repudiasset: quarum rerum consilij multietiam hodie vivunt: quos quid de vobis iudicare cõsuetaneum sit, cogitate. Quod enim talè ita tractastis: id meæ quidem calamitati, scilicet tribuetur, sceleri nequaquam vestræ autem iniquitati: quæ infamiam consilij mutatione delebitis. Iam ea quæ dixi omnia, minora puto, continente & quotidiana reipublicæ administratione: in qua ita me gessi, ut neque vlli iracundiæ, neque simultatibus, neque iniusto questui, vel publico vel privato servierim: neque vllum unquam vel civem, vel hospitem sum caluniatum, neque contra vos priuatim facultate mea usus: sed si quid opus esset, publice pro vobis in præcinctu steterim. Quod cum natu grandiores norint: æquum est: ut iunioribus cõsuetudinem adversus Pythonem Byzantium habitam, iudicetis: cum adductis Græcorum legatis adfuit, iniurias nostræ urbis ostentans: & contrariè eius quod sperarat, expertus, recessit: ubi ego solus oratorum illius temporis, vestram causam defendi. Omitto, quot legationes pro vobis obierim: in quibus omnibus nullum unquam vel minimum detrimentum cepistis. Ea enim, o Athenienses,

ποιούυτες, ήθησατε τλω δυνασειαν, λυπνες ήν εν τη βουλή κατ'εσκαδάζοντε έαυτοις: και προς τας δυοδειξεις τως αγωνας κεινετε: τα δ' εδορηματα τουτων, επιτημησεως αξια δρηκατε. οίμαι με δειν. εαι η υμιν εωλομενεις η, της ουριας τυχειν σωτηριας τοις ήν ομοιων αιτιων τετυχηκοσι και μη μόνος, δι αιτιαν ηδουδη, της πατριδος, και ήν οντων, και της ήν οικειοτατων ουνηθειας δυοσερηθλωαι. εικοτας δ' αν υμιν, ω ανδρες αθλωναι, μελοι της εμης σωτηριας. ου μόνον ην τετο, οη ουδεν υμεις αδικων, τοιαυτα πεπονθα: αλλα και της πατριδος τοις αλλοις αιθεροποις ενει δυσδεξιας. μη γδ, ει μηδεις υμεις αιαμμηνησει τοις χρόνοις μηδε τοις ημεραις εν οις τα μεγιστ' εγω χρησιμος λυ τη πολει, τοις αλλοις ελληνας αγωνειν νομιζετε. μηδ' επιλελησται ήν εμοι πιωραημδρων εσθ υμην: α εγω δυοιν ενεκα νυ οπνω γραφειν καθεκασον: ενος μδρ, τον φθονον δεδιως, προς οη ουδεν δεσι πορορηου τάληθη λεγειν ετερου δ' οη πολλα και αναξια κπειναν δεα τλω ήν άλλων ελληλων κηκίαν νυ πορεταιν ιαη και ζομεδα. εν καραλαίω η, τοιαυτ' οδεν εφ οις δεζηταζομεν εσθ υμην εγω, ωσ υμεις μδρ εσθ αι τοις εσθ παντων ζηλουσται: εμοι δ' ελπίδα ήν μεγιστων δωρειων ποροσδοκαεται παρ υμην. τις η αναγκη και αγνωμοιος δε τυχης, ουχ ως δικαμον λυ, αλλ ως εβουλετο κεινάσης τιν εσθ της ήν ελληλων ελδουθεριας αγωνας, οη υμεις ηγωνισαθε: ουδεν εν τοις μετα ταυτα χρόνοις απεσλω της εις υμεις δυνοιας, ουδ' απηλλαξάμεν απη ταυτης ουδεν, ου χαρειν, ουκ ελπίδας, ου πλουτον, ου δυνασειαν, ουκ ασφαλεια. και τοι πάντα ταυθ' εωρον υπαρχοντα τοις καθ' υμην βουλημοις πολιτοδεδεσται. ο δε πολλων οντων και μεγάλων εφ οις εικοτας επερχεται μοι παρησιάζεσται, μεγιστον ηγρομην, ουκ οκησω γραφαι προς υμεις: οη εν απαντη τω αιωνι ήν μνημονοδομητων ανθεροπων δεινοτατου γεγημηδρου φιλιππου, και δι ομιλιας πεισται ποροσεχεν απω τον νουο ως βουλοισ, και δεφθειραη χρηματα τοις εν εκαση ήν ελληλων πολειαν γνωεμοις: εγω μόνος ουδετερου τουτων ητηθλω: ο και νυ υμιν φιλοπιμιαν φερει: πολλα μδρ εν τυχων φιλιππω και δεαλεχθεις, εφ οις υμεις επεμπετε ποροσβδοντα με. πολλων δ' δυοχομδρος χρηματων, διδδντος κπεινου α ήν σωσειδωτων επ πολλοι ζωσνοις τινα γραμην εχεν παρ υμην εικοδ, λογισασθε. το γδ τω τω υτω τετον τον ξεοπον κηρησται, εμοι μδρ αν, ευ οιδι, οη φανειν συμφορα καιια δε ουδεμια: υματεα δε αγνωμοσιμη, λυ τω μεταγινωαι λυσετα. παντα τινω τα πορορημδρα ελαττω νομιζω της συνεχοις και καθ' υμεις αν πολιτειας, εν η παρεχον εμυτον εγω πολιτοδωμδρον ουδεμιας οργης ουδε δυσμδρειας ουδε αδικου πλεονεξιας ουτε κοινης ουτε ιδιας ποροισαμδρας: ουδε σικοφανησας ουδενά πάποτε ουτε πολιτλω ουτε ξενον ουδε καθ' υμην ιδια δεινός αν. αλλ εσθ υμην, ει τι δεησειεν, δεξεταζομδρος δημοσια. ειδειν δ' αν οι ποροσβυτεροι και λεγειν τοις νεωτεροις εσε δικαμοι τλω προς πυθωνα τον βυζανθιον ομηλησιαν: οη τοις δυο ήν ελληλων ηλθε ποροσβεις εχων, ως αδικουσαν δειζων τλω πολιν. απηλθε δε ταναντια τουτων παθων, μοιου ήν τότε ρητορον δεξετασσαντος εμου τα εσθ υμην διακμα, και εω ποροσβειας, οσας εσθ υμην ποροσβδουσα. εν αις ουδεν ηλαττωθη τε πάποτε ουδεν καθ' ην πολιτοδωμδρον γδ, ω ανδρες αθλωναι, ουχ οπως άλλων υμεις

ἡμεῖς ἀπὸ τῆς ἀπορίας, οὐδὲ ἐφ' ἑαυτῶν ἀκονῶν τὴν
 πόλιν ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης καὶ μεγαλοψυχίας ὑμῶν ὑπαρ-
 ξειν ἐνόμιζον, ἐφ' οἷς ἀπασιν μὲν, μάλιστα ἢ τοῖς νέοις ἀ-
 γασταὶ με προσήκει, καὶ σκοπεῖν μὴ μόνον τὸν δεσποτικόν
 τὰς πόλιν ἄλλ' ἐν τῇ πολιτείᾳ (τούτου μὲν γὰρ οὐ-
 δέποτε ἐς δόξην) ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπὶ δυνάμει, καὶ τὸν
 ἀνὰ ἀρετῆν, ἐπισημαίνοντα. ἐπὶ τούτοις ὡς ἀλείπτω πολλο-
 ῖς, ἐφ' οἷς ἔτερος, καὶ μὴ δὲν ἄλλο χρησιμὸς γεροντός, δι-
 κησὺς ἀνὰ ἡξίον τυχερῶν στωθρίας, χρηρησίας καὶ ἔπι-
 εραχίας, καὶ χρημάτων ἐπιδοσεις ἐν πασὶν τοῖς καθεσῖς
 ἐν οἷς ἐγὼ φανήσομαι, οὐ μόνον αὐτὸς δεξέσθαι μὲν ποσῶ-
 τος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὡς ἀποκαταστήσει. ὡν ἕνεκα, ὡς
 ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, λογισάσθε, ὡς ἀναξίον ἐστὶ τῆς ἀρετῆς
 κίβητος καὶ ἐμοὶ συμφορᾶς ἀφ' ὧν οὐδὲν ἔστι, ὅπως
 ποσῶτον ὀδύρομαι τῆς πατρῴων κακῶν; πόθεν τὴν
 ἡλικίαν, ἐν ἣ ἡλικίᾳ ἐπιπικνύου πειράσθαι, παρ' ἑστέος
 καὶ ὡς τὴν ἀξίαν ἀναγκάζομαι; ἢ τὴν ἀεικλίαν,
 ἐφ' ἣ κατ' οὐδένα ἐλεγχον οὐτ' ἀποδείξω ἀλλοῖς ἀπο-
 λωλεῖν τὰς ἐλπίδας, ὡν δευτέρῳ, ὡν ἑτέρους ποσῶ-
 νε κεντησόμεθα κακῶν; οὐτε γὰρ ἐγὼ γὰρ ἀπάλο
 φίλων φανήσομαι γεροντός οὐτε ἐφ' οἷς, ἐπιπικνύου
 ποσῶτον, δύνω ὀφείλων δουλεύειν οὐτε τῆς ἐφ' οἷς ἐκ-
 ρονόμεν ὀδύρομαι, τῆς τε γεροντίας καὶ ἀπάλο
 μόνον τὰ ἐμοὶ συμφορᾶς ἀνεγκλήτων περὶ οὐκ ἐμὴν
 πόλιν, ὅτι ὡν πάντων δηλόν ἐστιν, ὅτι κακῶς πικνύου
 καὶ οὐκ ἀδικήσομαι, τῆς ποσῶν ἀπασιν τοῖς ἐν ταῖς αἰ-
 πταις ὀργῆς ἀπεπέπλωκα ἀδικίας, τῆς ποσῶτος εἰσιέναι.
 ἐπεὶ πὶ τῆς δικαίων οὐκ εἶπον ἐγὼ, τῆς ποσῶτον τοῖς
 ὑστέρων κεντησόμεθα, ἢ τίνα νεὺν ἀεὶ εἶπεν ἐγὼ, οὐ γὰρ
 ἐστὶν οὐδέ τις, τὰ γὰρ μὴ γηρύμδρα οὐκ ἐστὶ ποσῶται γερον-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμὴν τούτων παύομαι, πολλὰ γὰρ ἐν ἑ-
 γων, τὸ γὰρ μὴ δὲν ἐμαυτῶν συνειδένα πειράσθαι με δεδω-
 κεν εἰς μὲν ὀφείλων ἀδελφῶν, οἷς εἰς δὲ τὸ μέλλον λυ-
 πεῖσθαι, πάντων ὀδυνηρότατον. ἐπειδὴ δὲ καλῶς ποσῶ-
 οἰῶν, πᾶσιν τοῖς ἐν ταῖς αἰπταις δηλῶσα καὶ ἐμοὶ
 δευτέρῳ, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, οὐτε γὰρ ἡδίκηκα * ὑμᾶς
 οὐδὲν (ὡς ἴσασαν οἱ θεοὶ καὶ ἡρώες) ἔρτυρε δέ μοι πᾶς
 ὁ ποσῶτον παρεληλυθὸς χρόνος, ὅς δικαιοσύνην ἀνὰ πᾶ-
 σιν οὐδὲ ὑφ' ὑμῶν, * τῆς ἀειξέλεγκτου νεὺν ἐπενεχθεί-
 σης αἰτίας, οὐτ' ἐγὼ χείριστος οὐτ' ἀπιστάτος φανήσο-
 μαι τῆς δευτέρῳ κακῶν. καὶ μὴ τὸ ἀπελθεῖν οὐκ ἀνὰ εἰ-
 κότως ὀργῆν ποσῶ με ποσῶσειεν. οὐ γὰρ ἀπεγνωκὸς ὑ-
 μῶς, οὐδὲ ἑτέρωστε βλέπων οὐδαμῶς μετέστω. ἀλλὰ
 ποσῶτον μὲν τοῦ αἰετός τῆς εἰρηκῆς χαλεπῶς τῶν λογισ-
 μῶν φέρον, εἶπε δὲ τὴν ἡλικίαν οὐκ ἀνὰ οἶός τ' ὡν τὰ σώ-
 ματι τὴν κακοπάθειαν ὑπενεχθεῖν. ἐπὶ δὲ οὐδὲ ὑμᾶς
 ἐνόμιζον ἀβουλεῖν ἐξω με ποσῶτηλακισμοῦ γηρύσθαι
 ὅς οὐδὲν ὑμᾶς ὀφείλων, ἐμὲ ἀπώλυνεν. ἐπεὶ δὲ ὅτι γε ὑ-
 μῶν ποσῶτον τὸν νεὺν, καὶ οὐδέσιν ἄλλοις, πολλὰ ἀνὰ
 ἴδοιτε σημεῖα. εἴτε γὰρ πόλιν ἡλθον, οὐκ ἐν ἣ μάλιστα
 ποσῶτον αὐτὸς ἐμελλον ἀλλ' εἰς μὲν καὶ τοῖς ποσῶ-
 νοις ἐλθόντος ἡδεν, ὅτι ὁ ποσῶτον τὸν νεὺν κατελάμ-
 βηναι αὐτοῖς κίνδυνος καὶ παρ' ἣ πλείω εὐνοίαν
 ὑπαρχουσαν ὑμῖν ἡπερῶμαι. ἐστὶ δὲ ἡ φοιτῶν αὐτῆ
 ἢ μάλιστα μὲν οἱ θεοὶ καὶ τῆς ποσῶτος ὑμᾶς δυνάμει ἐ-
 νεκα, καὶ τῆς ποσῶτος ἐμὲ δευτέρῳ, εὐνοί πάντες εἶπ-
 σαν. εἶτα ποσῶτον ὑφ' ὑμῶν, δευτέρῳ δευτέρῳ
 χείριστος. ἐν τε ταύτῃ πικνύου ὡς ἐμοὶ χείριστων,
 ὅπως μὲν ὑμῖν πικνύου ποσῶτον * τῆς κατ' ἐμὲ ἀνοίκα.

A in Republica ratio mea fuit, non ut vos alios alij
 vinceretis, aut ut civitatem contra semetipsum a-
 cuerem: sed ad ea vos incitari, unde gloriam, & ma-
 gnanimittatis opinionem relaturos vos arbitraret.
 Quae cum omnes, tum vero adolescentes admira-
 ri debent: nec eum requirere solum, qui captator
 aurae popularis, vulgique cupiditatum administer
 omnium in republica sit (talem enim nulla vin-
 quam penuria futura est) sed eum etiam, qui bono
 studio vestra errata reprehendat. Quin & alia mul-
 ta praetereo, propter quae alius, qui nullam aliam
 nauasset operam, iure suae salutis haberi rationem
 postularet: ut aedilitia munera, ut triremium instru-
 ctiones, ut largitiones pecuniarias, omnibus neces-
 sariis temporibus: quibus me non modò primùm
 succurrissè constabit: sed alios etiam esse adhorta-
 tum. Quorum singula cogitate Athenienses, quàm
 ea calamitate indigna sint, quae me oppressit. Cum
 verò plurimis nunc in malis verfer: quid primùm
 depreorem dubito. Vtrum aetatem, qua periculosum
 exilium experiri praeter consuetudinem & dignita-
 tem cogor: an ignominiam, quòd nullius criminis
 convictus & reus peractus, damnatus perij an spem,
 qua frustratus, hereditatem eorum malorum, quae
 aliis debebantur, cepi? Neque enim ego vel Harpali
 amicus fui: vel propter priora mea acta in repu-
 blica poenas dare debeo: cum & ea quorum accu-
 satus, probata non sint: & ex omnibus de Harpalo
 factis decretis, sola ea quae ego egi, civitatem omni
 crimine liberarint. Ex quibus omnibus perspici-
 tur: me temporibus circumventum, non scelerum
 damnatum, iniuste eam, qua in omnes reos uti so-
 letis, iracundiam experiri: propterea quòd ego pri-
 mus in iudicium veni. Nam quid ego aequi pro
 mea defensione non attuli, ex iis quae postea ceteri
 reos conseruarunt? aut quid amplius vel nunc
 dicere quisquam possit? Nemo certè. Nam quae fa-
 cta non sunt, ea facta ut sint, efficere nemo potest.
 Sed de his quanquam scribere multa possem: desino,
 quòd innocentiae conscientiam, experientia me
 docuit, ad iuuandum paruas habere vires: ad augen-
 dum autem animi dolorem, omnium esse acerbissi-
 mam. Postquam verò pro vestra sapientia reos om-
 nibus reconciliati estis: & mihi reconciliamini, o
 Athenienses. Neque enim (testor deos & heroes)
 vlli vestrum iniuriam feci: & mihi omnis antea acta
 vita mea testimonio est: cui merito plus fidei ha-
 beretur a vobis, quàm isti crimini: quòd nunc in
 me coniectum illud quidem est: sed probatum &
 demonstratum non est: neque me pessimum, aut
 minimè fidei esse inter eos, quos calumnia impe-
 tit, deprehenditis. Iam ob discessum meum iure
 irasci mihi non potestis. Neque enim ideo abij,
 quòd aut de vobis desperarem, aut vsquam aliò re-
 spercerem: sed primùm carceris ignominiam animo
 ferebam grauitè: deinde propter aetatem, affli-
 ctionem illam corporis perpeti non poteram. De-
 nique & vos non nolle putabam, illam contume-
 liam me effugere: quae neque vos quicquam iuuat,
 & me perdebat. Me autem vestri, neque cuius-
 quam alterius, fuisse studiosum: multis indicis de-
 prehenditis. Nam & in urbem me contuli, non in
 qua me splendidissimè victurum considerem: sed
 quò etiam maiores nostros. Perfici belli discrimini-
 bus circumventos, venisse sciebam: & quam vobis
 esse beneuolèntissimam intelligebam. Est autem ea
 Traeniorum: cui precor ut diu potissimùm immor-
 tales, tum ob beneuolèntiam erga vos, tum ob collata
 in me beneficia, bene velint omnes: deinde ut & ego
 a vobis conseruatus, gratià referre possim. In qua cū

*

quidam gratificandi mihi studio, vos* ob istum in me admissum errorem, reprehendere conarentur: ego summa qua me decuit aequitate, vos defendi. Eamque ob causam in primis factum esse arbitror ut mihi honos publice haberetur. Cū verò hominū benevolentiam, insignem quidem illam, sed vires *in praesentia esse minores cernerem: digressus in Neptuni templum, in Calauria, me cōtuli: non modò quòd propter numinis religionem me ibi tutiorem fore spero (nec enim id exploratum habeo. Nam quæ res in aliorum potestate sitæ sunt, ex spē tenuem & obscuram periclitanti suppeditant) sed eò etiam, quòd hinc quotidie patriam intueor: in quam tantæ mihi sum benevolentia conscientis, quātam utinam à vobis consequar. Ne igitur, Athenienses, diutius etiam his malis angar, ea mihi decernitote, quæ iam aliis quoque nonnullis tribuistis, ut neque indignum vobis aliquid mihi vsuveniat: neque altis supplicare cogar: id quod nec vobis honestum esset. Nam si vestra iracundia placari mihi nulla ratione potest: mori me præstiterit. Iurè autem hoc animo esse me, neque sine re hæc iactare, credetis. Nam & vestram auctoritatem subij: & iudicium non detractavi: ut neque veritatem indefamam desererem: neque vestrum quisquam in me potestatem non haberet: sed, ut vestro arbitratu de me statueretis. Arbitrabar enim, eos qui omnia in me ornamenta cōtulisset, etiam erga me (si ita vellet) delinquēdi habere potestatem oportere. Quia verò iusta fortuna, ita uti decuit, iniusta superata, bis vobis iisdem de rebus statuēdi facultatem dedit: propterea quòd nihil in me, cui mederi non liceat, statuistis: seruatote me, & quæ tum vobis ipsis, tum me digna sunt, decernitote. Nihil enim à me perpetrā & sceleratè factum reperietis: neque me commertum, ut vel dignitate, vel vita spoliar: sed & multitudinis ita esse studiosum, ut qui maximè (ne quid invidiosum scribam) & pulcherrima ex his qui adhuc viuunt, pro vobis gerenda suscepisse, maximaque è meis æqualibus benevolentia erga vos indicia reliquisse. Neque verò quisquam vestrum putet, Athenienses, me vel ex imbecillitate animi, vel vlla alia turpi de causa, per totam epistolam lamentari. Nam ega nunc iis confictoribus (quod utinam esset aliter) eo modo, quo quisque talibus in malis sibi indulget: ut doloribus & lachrymis, & patriæ vestrique desiderio, & ærumnarum mearum consideratione. Quæ omnia mihi querelas eliciūt: quæ si cum æquitate reputabitis: in nullis meis vestrarū rerum administrationibus, vel mollicie vel timiditatis argui me posse, reperietis. Et hæc hæctenus ad omnes vos: priuatim verò cū iis qui me laceffunt, coram vobis volo disputare. Nam ea, in quibus vestra ignorationi subseruiunt, propter vos ab eis facta sunt: neque ego accuso quicquam. Postquam verò cognouistis vos, illa cuiusmodi sint: si, ut reliquos missos faciūt, ita & me quiescere sinēt: rectè faciēt. Sin exagitare me instituerint: peto, ut vos omnes opem mihi feratis: neque committatis, ut istorum odia plus valeant, quam vestra benevolentia. **Valete.**

A ἐγὼ πάντων δὴ φημίαν ἄσπερ ἐμοὶ παρὰ τὴν παρεχόμεν. οὐδ' ἂν καὶ μάστιγα νομίζω πάντας ἀγαθόντας, δημοσίᾳ μὲ πηήσασθαι. ὁρῶν δὲ τὴν μὲν εὐνοίαν τῶν ἀνδρῶν μεγάλῳ, τὴν δὲ εἰς τὸ παρὸν δύναμιν καταδυστέρῳ μεταλλάξων εἰς τὸ τῆ ποσειδῶνος ἱερῶν ἐν καλαυρία, καὶ διημαιοῦ μόνον τῆς ἀσφαλείας ἐνεκα, ἡ δὲ τὴν δειὸν ἐλπίζω μοι ὑπαρῆσθαι (οὐ γὰρ εὐ οἶδά γε. ἀ γὰρ ἐφ' ἐτέροις ὅσιν ὡς ἀν βούλωνται παρῶν, λεπτοὶ καὶ ἀδύλον ἔχει τῶ κινδυνόοντι τὴν ἀσφάλειαν) ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν παρῶν εἶδα ἐν δένδρῳ ἐκείνῃς ἡμέρας ἀφορῶν εἰς τὴν τοσαύτῳ εὐνοίαν ἐμαυτῶν συνείδα, ἔσσης παρ' ὑμῶν εὐχρημαί τυχῶν. ὅπως οὖν, ὦ ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, μηκέτι πλείω χρόνον τοῖς παρῶσι κακοῖς συνέχρημαί. ἠφίσα δὲ μοι ταῦτα ἀ καὶ ἄλλοις ποῖν ἡδὴ ἴνα μήτε ἀνάξιον ὑμῶν μηδὲν μοι συμβῆ: μήτε ἰκέτης ἐτέρον ἀναγκασθῶ χρεῖσθαι. οὐδὲ γὰρ ὑμῶν τῶ χροῖτ' ἀ καλόν. ἐπεὶ εἴγε μοι τὰ παρῶν ὑμῶν ἀδελφῶν ὑπαρῆσθαι τε δύναμαι με κρείττον ἴω. εἰκότως δὲ ἀ μοι πισδοῖτε ταῦτῳ τὴν δὲ νοίαν ἔχειν, καὶ μὴ ἀ μάστιγα δεσποῦσθαι. Ἐ γὰρ ἐμαυτῶν κρείττοις ὑμῶν ἐποίησα, καὶ οὐκ ἐβουλόμην τὸν ἀγῶνα: ἴνα μήτε παρῶν τὴν ἀληθείαν, μήτ' ἀκίερος ὑμῶν ἐμοῦ μηδὲς χρεῖσθαι ἀλλ' ὅ, π βούλοισθε, τὴν χρεῖσθαι παρ' ὧν ἀ πάντων καλῶν ἔ ἀγαθῶν ἔτυχον: τοῖς, ὧν μὴ δὲ ἔχειν καὶ ἀ μὴ εἶναι, εἰ βούλοισθε, εἰς ἐμὲ ἐπιτῶ καλῶς ποιῶσα, ἢ δικαία τῆς ἀδίκου κερτήσασα, δις παρ' ἡμῶν ἀπέδωκεν ὑμῶν βουλοῦσθαι, τῶ μηδὲν ἀνήκεσον ἠφίσα δὲ μοι. σῶσατέ με, ὦ ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, καὶ ἠφίσα δὲ καὶ ὑμῶν ἀπὸ τῶ ἀξία καὶ ἐμοῦ. ἐπ' οὐδὲν γὰρ τῶν πεπρωμένων ἡδονικῶτα με δὴρήσετε, οὐδὲ ὀπιπῆδειον ἀπμον εἶναι, οὐδὲ ὀπλωλέναι ἀλλὰ καὶ εὐνοίω τῶ πλείθει τῶ ὑμετέρῳ τοῖς μάστιγ' ὁμοίως (ἴνα μηδὲν ὀπιπῆσον χρόνῳ) καὶ πλείετα πεπρωματῶν μέσθαι τῶν νυκτῶ ζώντων ἠφίσα δὲ καὶ μέγιστα ὑπαρῆσθαι μοι κατ' ἐμαυτῶν συμβολῶν δύναμεις παρῶν ὑμῶν. μηδὲς δὲ ὑμῶν ἡγήσθαι με, ὦ ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, μήτε ἀνδρία, μήτε ἀλλῃ παρῶσθαι φάσμα μηδὲ ματ' ὅλλω τὴν ὀπιπῆσθαι ὀδύρεσθαι. ἀλλ' ἀ τοῖς παρῶσθαι ἐκαστος ἀφθόνως χρεῖσθαι. ἐμοὶ ὅ ταῦτα νυκτῶ παρῶσθαι (ὡς μήτ' ἀφελῆ) λῦσαι, καὶ δίκαια, καὶ τῆς παρῶσθαι καὶ ὑμῶν πόδος, ἔ ὧν πέπεισθαι λογισμῶς ἀ πάντα ποιῶ με ὀδύρεσθαι, ἀ ὀπιπῆσθαι δικαίως, ἐν οὐδὲν τῶν πεπολιτωμένων ἠφίσα δὲ οὐτε μαλακίαν, οὐτε ἀνανδρίαν ποροσῶσθαι δὴρήσετε μοι. παρῶν μὲν δὴ πάντας ὑμῶν τοσαῦτα, ἰδία ὅ τοῖς ἐμοὶ ποροσῶσθαι, ἐναντίον ὑμῶν ἐβόλομαι ἀγαθῶν ὅσα μὲν γὰρ τοῖς ὑμῶν ἀγνοῦσθαι ὑπηρεσῶσθαι ἐποίησθαι ἐσθ' ὑμῶν ἀ τοῖς παρῶσθαι, καὶ οὐδὲν ἐγκαλῶ. ἐπεὶ δὲ ὅ ἐγὼ ὑμῶν οἶα ταῦτ' ὅσιν ἐὰν μὲν ὡσπερ ἠφίσα τῶν λοιπῶν εἴωσι, καὶ ἐμοὶ συγχρηῶσθαι καλῶς ποιῶσθαι. ἐὰν δὲ ἐπιπῆσθαι ἐγχειρῶσθαι ὑμῶν ἀξίω μοι βοηθεῖν ἀπαντας: καὶ μὴ κειωτέρῳ τὴν τούτων ἔχθαι τῆς παρ' ὑμῶν χρεῖσθαι μοι γένεσθαι. ὀπιπῆσθαι.

Π Ε Ρ Ι

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΑΔΕ ΛΥΚΟΥΡΓΙ ΛΙΒΕΡΟΤΟΥ ΠΑΙΔΩΝ. RIS, EPISTOLA tertia.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

καὶ τῷ δήμῳ χεῖρεν.

DEMOSTHENES SENATVI populoque S.

ΕΠΙ μὲν τῷ κατ' ἐμαυτὸν, ἀ μοι παρ' ὑμῶν ἐνόμισον δίκασιν εἶν' ἡγεῖσθαι, τὴν

προσέλευ ἐπιμύθεα πρὸς ὑμᾶς ἰσχυρῶν, ὅταν ὑμῖν δοκῇ, τότε συγχωρήσετε. καὶ ὅτι ὡν νῦν ἐπέταλα, βουλομένω ἀ ὑμῶν μὴ παρῆλθῃ μηδὲ πρὸς φιλονεικίαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ δίκασιν ἀκούσασθαι. συμβαίνει γὰρ μοι, καὶ πρὸς ἐπιπλοῦν δειξέσθαι, πολλῶν ἀκούων ἐπιτημώντων ὑμῖν ἐπὶ τοῖς κατὰ τοὺς τὸ λυκούργου πύδας γιγνομένοις. ἐπέσειλα μὲν οὐκ ἀ τὴν ἐπιπλοῦν, καὶ τῷ ἐκείνῳ ζῶντι πεπερασμένον ἄνεκα. ὡν ὁμοίως ἐμοὶ πάντες ἐν αὐτῷ δίκασίῳ ἔχοιτε χεῖρεν, εἰ τὰ προσήκοντα βούλοισθε ποιεῖν. ἐκείνος γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ κατὰ τὴν διοίκησιν μέρος τῆς πόλεως τὸ καταρχαίον καὶ κατὰ τὴν ἐλλειψίαν, καὶ συμμαχικῶν οὐδὲν ἐιωθὸς χεῖρεν. ὅτε καὶ τῷ δημοτικῶν ἐπὶ προσποιουμένων οἱ πολλοὶ κατέλιπον ὑμᾶς. τότε τοῖς τῷ δήμου προαιρέσει πρὸς εὐνοίαν ἑαυτὴν οὐχ ὅτι δωρεὰς καὶ προσόδους ἐν τούτῳ ὑπῆρχε λαμβάνειν (ὅτι γὰρ τῷ ἐναντίον πάντα τὰ τοιαῦτα ἐγγίγνεται) οὐδὲ ὅτι ταῦτα τὴν ἀσφαλεστέραν τὴν προαίρεσιν οὐσαν ἔωρα, πολλοὶς γὰρ καὶ προδήλοις εἶχε κινδύους, οἷς ἀναγκασθὲν ἐπορεύετο τὸν ἑαυτοῦ δῆμον λέγειν, καὶ πρὸς τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ. ἀλλ' ὅτι δημοτικὸς καὶ φύσει χρηστὸς ἀπὸ τῆς καὶ τοῖς παρ' ἐν ἑωρα τοῖς μὲν βοηθήσοντάς ἀ τῷ δήμῳ, ἀδυνάτους ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν ὄντας. οἷς ὅτι τῶν πάντα πρὸς τὸν πόλεον, καὶ πάντα ἐργασίους, ἀλλ' ὁμοίως οὐδὲν ἕτερον ἐκείνος εἶχε τούτων, ἀ συμφέρειν ἠγεῖτο τῷ δήμῳ, καὶ μὴ ταῦτα ἀόκως καὶ λέγων καὶ πρὸς τῶν ἀ προσήκοντων ἐπιμύθεα. ἐφ' οἷς οὐδὲν ἐξήγετο ὡς ἀπαντες ἴσασιν. ἐπέσειλα μὲν οὐκ ἀ (ὡς ἐρ εἶπον ἐν ἀρχῇ) ἐπὶ τῷ ἐκείνου χεῖρεν, οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὑμῖν νομίζων συμφέρειν τὰς κατὰ τοῖς ἐξ ὑμῶν γιγνομένης ἐπιτημοσίας εἰδέναι. πολλὰ προσυμμέτερον πρὸς τὸ πύδα τὴν ἐπιπλοῦν ἔχον. καθάπερ μοι ἡ τοῖς ἰδίᾳ πρὸς ἐκείνον ἔχοντα δυσκόλως ἰσομέναι τὰ ληθῆ, καὶ τὰ δίκασιν ἀκούων περὶ αὐτῶν. οὐ γὰρ ἴσα ἀ ἀδελφοὶ ἀθλιώται, ὅτι νῦν ἐν τῷ κατὰ τοῖς πύδας αὐτῶν γιγνομένων, φαύλων δόξαν ἐν πόλει λαμβάνει. οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐλλήνων ἀγνοεῖ, ὅτι ζῶντα λυκούργον ἐπιμύθεα ὑμῶν εἰς ἰσχυροῦν καὶ πολλῶν αἰτιῶν ἐπιτημοσιῶν ὑπὸ τῷ φθονοῦντων αὐτῷ, οὐδεμίαν πώποτε εὐρετ' ἀληθῆ. οὐτο δὲ ἐπισηύετε αὐτῶν, καὶ δημοτικὸν παρὰ πάντας ἠγεῖσθε ὡς πολλὰ τῶν δικασίων ἐν τῷ φθῆσιν λυκούργον ἐκρίνετε καὶ τῶν ὑμῖν ἐξήρηκε. οὐ γὰρ ἀ κατὰ τὸν μὴ δοκοῦν ὑμῖν. νῦν τοίνυν ἀπαντες, ἀκούοντες τῶν ὑμῶν αὐτῶν δεδῆσθαι μὲν τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐλεούσι. τοῖς παρ' οἷς ὡς ἀξία πάχουσι συναχθῆναι ὑμῖν δὲ ἐπιτημοσίαν περὸς, ὡς ἐκ ἀ τὸ ληθῆσιν χεῖρεν ἐγώ. ἀ γὰρ ἀχθόμενοις λέγουσι, καὶ ἀ πλῆθος, καὶ δόσον δυνάμει βοηθῶν ὑμῖν, ταῦτα ἀρετὴ μὲν τῷ δήμῳ ὑμῖν ποιῆσαι, ὅτι πολλοὶ μέμφονται, συμφέρειν ὑμῖν νομίζων εἰδέναι, γέγραφα ὅσα μὲν τοῖς ληθῆσιν χεῖρεν ὡν λέγεσθαι πνευ, καὶ ἀνηκούων συμφέρειν ὑμῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα δηλώσω. οὐδεὶς γὰρ ὑπέλιπεν ὡς ἀρετὴ ἡγοῦμαι καὶ διεψεύσθητε τὴν ἀληθείαν κατὰ αὐτῶν.

Vae meis in rebus iure a vobis tribui mihi putarem, superioribus exposui literis: quæ cum vobis videbitur, mihi concedetis. hæc autem de quibus nunc scribo, non negligi a vobis, neque aduersandi, sed æquitate studio, cognosci velim.

Lycurgi liberos, viti de repub. præclarè meriti cū æquitate causa, tum ad vitandâ infamiam, contra iniurias improborum esse defendendos: cū præsertim è re populi sit, gratiam referre benemeritis.

Contingit enim mihi, quanquam peregrè degenti multos audire, qui vos ob ea quæ Lycurgi liberis acciderunt, reprehendat. Ac literas hæc misissem propter res etiam ab eo viuentē gestas: de quibus atque mecum omnes, si volētis officio fungi, gratiam ei habebitis. Qui vt primū ad Rempublicam accesserat, in curatione vectigalium vrbanoꝝ que munerum se collocauit: de statu Græciæ ac sociorū nihil scribere solitus, cum verò eorum etiam, qui præ se populi studium ferebant, plerique vos deseruissent: populi partibus se addixit: non quòd inde munera & redditus capere liceret (nā aduersæ factioni hæc omnia proposita erant) neque quòd has partes magis extra periculum esse videret (multa enim & manifesta pericula res habebat: quæ ei, qui populi auctoritatem dicendo agendoque tueretur, adire necesse erat) sed quòd natura popularis & vir bonus fuit. Quanquam autem coram videbat, tam eos qui pro populo opem ferre cuperent, propter acceptam cladem esse infirmos: quàm aduersarios viribus ab omni parte suffultos: nihilominus tamen ipse in ea quæ populo commodarent, incumberebat: ac postea strenuè palàm & dicebat & agebat ea quæ conueniebant. Ob quæ statim, vt omnes norunt, ad supplicium deposcebatur. Scripsissem igitur, vt principio dixi, & in illius gratiam: sed tamen cum & vobis expedire putem, vt conuicia quæ apud exteros in vos dicuntur, sciatis: multo magis ad literas mittendas sum incitatus. Peto autem, vt qui priuatim illi iniqui sunt, vera & æqua de eo audire non grauentur. Nec enim, Athenienses, ignorare debetis, existimationi vrbis, ex his quæ in eius liberos facta sunt, labem aspergi. Nemo enim Græcorum ignorat, vos viuenti Licurgo summos honores habuisse: cūque ei plurima crimina ab eius inuidis impingerentur, nullum vnquam verum deprehendisse: tantam autem fidem habuisse, & præ omnibus popularem iudicasse, vt de multis causis è sola Lycurgi affirmatione sententiam ferretis: eaque vobis satis esset. Id quod minimè fecissetis, nisi vobis visus fuisset homo integerrimus. Nunc igitur omnes, qui filios eius in vinculis esse audiunt & defunctum miserantur, & liberorum eius, vt cum quibus iniquè agatur, vicè dolent: Vos verò tam acerbè infectatur, vt ego scribere non ausim. Nam ea quæ inuitus audio, & propter vos defendēdos, quātū possū, refuto: eatenus vt vobis indicē, multos esse à quibus reprehendimini, quòd scitu vobis esse vtilia iudicabam, scripsi. Quæ verò sine conuicio à quibusdam dicuntur, & auditu fore vtilia vobis arbitror significabo. Nemo vos per errorem & ignoratione veri, ita de ipso Lycurgo statuere existimat.

Nam & longum temporis spacium, quo exploratus, nihil vnquam contra vos vel cogitare vel agere iniustum deprehensus est, & illud, quod mortalium nemo vllis aliis in rebus vos stuporis arguit: merito istam tollit ignorantie suspicionem. Restat igitur, quod omnes haud frugi hominum esse dicant, vt tantisper cuiusque curam, dum eius vobis vsus est, agere videamini: potest nullam ratione habeatis. Quam enim aliam vos defuncto gratiam relatuos, consentaneum est, cum eius liberos & existimationem laedi videamus? quae sola, vt in tuto collocentur, etiam morientibus omnibus curae sunt. Iam nec illud bonorum virorum est, vt ista pecuniae gratia facere videantur: id quod neque magnitudini animi vestrae, nec reliquo vitae instituto congruere apparebit. Nam si vobis illi, tanti ab aliis redimendi essent, e vestro arario deprompta pecunia: id vos omnes cupidè facturos existimare. De eo verò quod per calumniam & ex inuidia factum sit, non habeo quid statuam: nisi profusus acerbè infectari & proturbare populares homines instituitis. Quod si ita est: neque rectè, neque vtiliter facere decreuistis. Miror autè, si nemo vestrum cogitat, turpe esse: vt populus Atheniensis, sapientiae doctrinaeque opinione praestans omnibus, ad quem in calamitatibus, tanquam ad commune asylum confugi solet, Philippo inhumanior videatur: qui (vt in potestate regia educatum probabile est) à nemine admonitus, tamen cum secundissima fortuna vsus esset, humanitatis se maximè esse memorem oportere censuit: ab iis qui aduersus ipsum in acie steterant, & cum quibus de summa rerum depugnat, qui & ciuitates essent, neque perquirere, neque prodere ausus. Etenim, vt apparet, non vt plerique vestri oratores, eadem in omnes esse vel iusta vel honesta putabat: sed ratione habita dignitatis etiam, talia concludebat & decernebat. Vos autem, qui estis Athenienses, & liberali doctrina perpoliti, quae stupidos etiam efficere tolerabiles putatur: primum, quod omnium iniquissimum est, quarum rerum patrem accusant quidam, ob eas filios in vincula coniecistis. Atque ita agere perinde esse dicitis, ac si aequalitatem in ponderibus aut mensuris quareretis: & non de virorum instituto vitae & ratione reipublicae consultaretis. In qua quidem inquisitione, si bona & popularia & studio Reipublicae iuuanda suscepta Lycurgi acta videbuntur: non modò nullo affici malo, sed quibusuis à vobis ornari beneficiis eius liberos, aequum est. Sin contraria: illum dum viueret, pœnas dedisse oportuit: hos verò, ne sic quidem propter obiecta patri à quibusdam crimina, per iracundiam plecti. Omnibus enim omnium delictorum quasi meta est obitus. Quod si hoc eritis animo, vt aliqui populi studiosis irati, ne cum mortuis quidem in gratiam redeant, sed inimicitias etiam ad liberos vsque propagent, tradantque posteris: populus autem, cuius causam quique populares agunt, dum horum opera vititur, beneficiorum meminerit, postea floccifaciat: nihil erit miserius, quam populi tueri partes. Quod si Mærocles respondet, hæc argutiora esse quam quae intelligat: se verò eos, vt ne effugerent, in carcerem compegisse: queritote ex eo, cum Taureas & Patacus & Ariltogiton, atque ipse, in carcerem traditi, non modò vinciti non fuerint, sed & conciones habuerint: cur istam aequitatem non perspexerit? Sin se tum magistra-

A τε λυκούργου. τό, τε γδ τῆς χρένου πλήθους, ὃν ὄξεταζόμενος οὐδὲν πάποτε δὲ ὑπέστη. ἀλλ' ἡμῶς οὐτε φρονῶν οὐτε ποιοῶν ἀδίκου καὶ τὸ μηδὲν ἀνδρόπρον εἰς μηδὲν τῶν ἄλλων ἀναιδησίαν ὑμῶν καταγνώσασθαι. εἰκότως ἀναιρεῖ τὴν ἑσθ' τῆς ἀγνοίας σπῆν. λείπεται τοίνυν (ὁ πάντες αὐτῶν φαύλων ἀνδρόπρον ἔργον φήσασιν) τὸ ὅσον αὐτῶν χρεῖν χρέον, τοσαύτον ἑκάστου φρονήσειν δοκεῖν μετὰ δὲ ταῦτα μηδὲν ἔχειν λόγον. εἰς τὴν γδ τῶν ἄλλων χρεῖν ποροδοῦσαν τῶν τετελευτηκῶν τῶν παρ' ὑμῶν ἔσεσθαι χρεῖν ὅταν εἰς τοὺς πύδας, καὶ τῶν ὑποδοξίας, τῶν ἀναιδῶν ὅπως ἔξει καλῶς, μέλει. καὶ μὴ οὐδὲ χρεῖν ποροδοῦσαν εἰς τὴν ἀδικίαν δοκεῖν, τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ὅσον. οὐτε γδ τῆς μεγαλοψυχίας οὐτε τῆς ἀλλῆς ποροδοξίας τῆς ὑμετέρας, ἀπολοῦσθαι αὐτῶν φαίνεται. εἰ γδ ὑμῶς λυσαδαὶ παρ' ἑτέρον ἐδει, δόντας ὅν τῶν ποροδοξίων τὰ χρεῖματα ταῦτα πᾶσιν αὐτῶν ἡγεῖσθαι ποροδοξίας εἶ. ὁ δὲ λόγος καὶ φθόνος χρεῖν οὐκ ἔχω πῆ καταγνώσασθαι εἰ μὴ ὅπως πικρῶς καὶ ταραχῶδως ἔχειν ποροδοξίας δημοτικῶν ἀρμύκων. εἰ δὲ τὰ ὅσον οὐτ' ὅπως, οὐτε συμφρονῶν βουλοδοξίας ἐγνώσασθαι. Σαυμάζω δὲ εἰ μηδὲς ὑμῶν ἐνοεῖ, ὅτι τῶν ἀισχυῶν ὅσον, τὸν δῆμον τῶν ἀδελφῶν τὸν σωῖσει καὶ παιδεία πάντων ποροδοξίας δοκοῦντα ὅς καὶ τοῖς ἀπύκμασιν αὐτῶν κοινῶν ἔχει κατὰ φύσιν ἀγνωμονέστερον φαίνεσθαι φιλιππου ὅς ἀνοουδέτητος ὡν εἰκότως, ἔραφεις τ' εἰ ἐξουσία ὅμως ὥστε δεινὴν λυῖν ὑπὸ τῆς, μάλιστα τὸ ἀνδρόπρον ποροδοξίας φαίνεσθαι καὶ τοῖς ὄξασταξάμοις, ποροδοξίας ἀλλ' ἡμῶν ὅλων διοικηδῶν ὅσον, οὐκ ἐπύκμασθαι δηλώσασθαι, τὸ τῶν καὶ τίνες εἰσὶν ὄξεταζίας. καὶ γδ ὅσον εἰσιν, οὐχ ὁμοίως τῶν παρ' ὑμῶν ῥητότερον ὅσον, οὐτε δίκασθαι εἶ ποροδοξίας πάντας τὰ αὐτὰ οὐτε καλὰ ἡγεῖσθαι ἀλλὰ τῶν τῆς ἀξίας ποροδοξίας συλλογισμοῦ, τὰ τοιαῦτα ἐπύκμασθαι. ὑμεῖς δὲ ὄντες ἀδελφῶν, καὶ παιδείας μετέχοντες ἢ καὶ τοῖς ἀναιδῆσι, ἀναιτοῖς ποροδοξίας ποροδοξίας ποροδοξίας μὴ, ὁ πάντων ἀγνωμονέστερον ὅσον, περὶ τὸν πατέρα ἀπύκμασθαι τῶν τῶν ἡμῶν δεδῶκατε. εἰτα τὸ ταῦτα ποροδοξίας ἴσον φατέ, ὅσον ἑσθ' σαυμάζω ἢ μὲζων τὸ ἴσον σποπούμω. ἀλλ' οὐχ ἑσθ' ἀνδρῶν ποροδοξίας καὶ πολιτίας βουλοδοξίας εἰ οἷς ὄξεταζομοις, εἰ μὴ χρεῖν καὶ δημοτικῶν καὶ ἐπύκμασθαι τὰ λυκούργου ποροδοξίας φαίνεσθαι μηδὲ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τῶν πύδας αὐτῶν δίκασθαι ὅσον τῶν χρεῖν παρ' ὑμῶν. εἰ δὲ τῶν ἀναιδῶν τῶν τῶν ἐκείνων ὅσον, εἶδει δίκασθαι διδοῦναι. τῶν τῶν δὲ μὴ οὐτως, ἐφ' οἷς ἐκείνων τῶν ἐγκαλεῖ, τῶν χρεῖν ὄξασθαι. πᾶσι γὰρ πάντων τῶν ἀμύκμασθαι ποροδοξίας τῶν τετελευτηκῶν. ἐπὶ εἰν οὐτως ἔξετε, ὅσον οἱ μὴ ἀγνοῦσθαι τῶν τοῖς ἑσθ' τῶν δῆμου ποροδοξίας, μηδὲ ποροδοξίας τετελευτηκῶν ἀλλὰ γῶσθαι ἀλλὰ καὶ τῶν πασι τῶν ἔχθαι ἀμύκμασθαι ὅσον δὲ δῆμος, ὅσον στωαζωνίζετε τῶν δημοτικῶν ἑκάστος. μέγχι τῶν παροδοξίας χρεῖν μνημονόσει τῶν χρεῖν, καὶ ταῦτα δὲ μηδὲν φρονήσει οὐδὲν ἀδελφῶν ἑσθαι τῶν τῶν ἑσθ' τῶν δῆμου τῶν ἀρεῖσθαι. εἰ ἢ μοιροκλῆς ἀποκρίνεσθαι, ταῦτα μὴ σφοδρῶς ἢ κατ' εἰαυτὸν εἶ. ἵνα ἢ μὴ ἀποδοξίας, αὐτὸς αὐτῶν δῆσαι ἐροῖσθαι αὐτὸν, λυῖν καὶ ταυρίας, καὶ πᾶσας, καὶ ἀριστογῆτων, ὅσον αὐτὸς, εἰς τὸ δεσμοποξίας καὶ πᾶσας, καὶ ἀριστογῆτων, ὅσον αὐτὸς, εἰς τὸ δεσμοποξίας

illegible marginal notes in a smaller script, likely a commentary or gloss.

εἰσὶν ὄξασθαι τῶν τῶν, εἰ μὴ οὐκ ἐδεδῶκα, ἀλλὰ καὶ ἐδημηγορεῖν τῶν τῶν ἐξ ἑσθ' τῶν δίκασθαι ταῦτα: εἰ ἢ μὴ φῶν

σει τὸ ἀρχεῖν, οὐδὲ λέγειν ἐκ τῶν νόμων αὐτῶν ἀρ-
 σίκει· ὡς πῶς ἴσον ἔστι τοῖς μὲν ἀρχεῖν, οἷς μὴ λέγειν
 ἔστι. τοῖς δὲ δεδεδωται, ὡν πολλὰ χρεῖσιμος ἔστι ὑμῖν ὁ
 πατήρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω συλλογίσασθαι. εἰ μὴ τὸ δε-
 ξαι δημοσίᾳ βούλευθε, ὅτι βδελυρία, καὶ ἀναιδέια, καὶ
 ἀφροσύνη ποτηρίας ἐν τῇ πόλει ἴσχυει, καὶ δημοσίου
 πλείω ἀφροσύνην ἔχει καὶ τι συμβῆναι χαλεπὸν τοῖς τοι-
 οῦτοις, ἀπόλυσις γίγνεται. ἐν ᾗ ἀφροσύνην χρεῖται, καὶ
 βίω σφόδρα, καὶ δημοτικῶν ἀφροσύνην ζῆλον, σφαιραῖον
 καὶ τι γήθηται πᾶσι μακάριον ἔσται. ἐπὶ τίνων τὸ μὲν
 μὴ δικαίον εἶναι, τὴν ἐναντίαν δόξαν ἔχειν * ὑπὲρ ζῶντος
 εἶχετ' ἐμείνου· καὶ τὸ τῶν τελευτησάντων ἢ τῶν παρόντων
 πλείω ποιείσθαι λόγον δικαίον εἶναι· καὶ πάντα τὰ τοιαῦ-
 τα ἔασθαι. * ὡς πᾶσι γὰρ ὁμολογεῖσθαι ταῦτα ὑπερήλη-
 φα. ὅσοις μὲν τὸν πατέρα ἀφροσύνης ἀπαιτητικῶς οὐκ ἔστι
 τῶν ἄλλων· ἢ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἰσχυρῶν
 ἀποτόνοις ἀποδοῦναι. οὐκ ὡς ὅτι τῶν δὲ ταῦτα παρή-
 νεργα καὶ τούτου δὲ τὸ ποιεῖν, ὡς συμφέρον μά-
 λιστα τῇ πόλει τὰ τοιαῦτα κέρων. ἀφροσύνην γὰρ πάν-
 τας ἐκ τούτων δημοτικῶν εἶναι. ὁρῶντας, ὅτι καὶ ἐν τῷ
 καὶ ἑαυτοῖς βίω ταῖς ἀφροσύνης αὐτὸν τιμῆς ὁ
 φθόνος ἀντιση· τοῖς γὰρ πασι ὑπερῆκει τὰ ἀφροσύνην
 παρ' ὑμῶν κομιτασθαι. πῶς οὐκ οὐκ ἀποτόνιστον μάλιστον δὲ
 καὶ αἰσχυρῶν, τῶν μὲν ἄλλων ποτὶ, καὶ παλαιῶν ὄντων τῶν
 χρόνων, καὶ οἷς ἐγγύς τοι χρεῖσιμος καὶ δι' ἂν ἀκούετε
 τὰς ἀφροσύνης, οὐκ ἔστι ὡς ἐμείνου ὑπερήληφους, ὁμοίως
 τῶν δικαίων ἐννοια δὲ ἀποτόνιστον· λυκούργου δὲ οὕτως
 ὑπογίμου καὶ τῆς πολιτείας, ἢ τῆς τελευτῆς γρηγορίας,
 μὴ δὲ εἰς ἀφροσύνης ἀγνώμοσι, καὶ ὑπὸ ὧν ἡ δικαιοσύνη, ἐτοι-
 μοι τὸν ἄλλον ἢ τὸν χρόνον εἰς ἔλεον καὶ φιλοφροσύνην
 μὴ δὲ εἰς ταῦτ' ὑμῶν αὐτοῖς ὁμοίως παρέχεται; καὶ ταῦτ'
 εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν γρηγορίας τῆς τιμωρίας· οὐ καὶ
 ἐγγύς, εἴπερ μέγιστος εἶναι, καὶ λογισμὸν ἔχων, ἐλεήσει.
 Δυσμάρτω τίνων καὶ τῶν εἰς ὑμῶν ἀγνοεῖ, ὡς οὐδὲ
 τῶν συμφέρον τῇ πολιτεία φανερόν γρηγορίας ὅτι τοῖς
 μὲν ἄλλοις πᾶσι κτησαμένοις φιλίαν, καὶ κατὰ τὸν οὐκ
 ἐν πᾶσι πλεονεκτεῖν ὑπερῆκει καὶ ἀτυχήσασί τι, ῥα-
 δίας εἶναι τὰς λύσεις· τοῖς δὲ εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσα-
 σιν ἑαυτοῖς, οὐ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα ἐλεήσει ἔχειν ὑπερ-
 ξεί, ἀλλὰ καὶ τὰς συμφορὰς βεβαίως τούτοις μόνοις τῶν
 ἄλλων μέρων, ἀλλὰ μὲν ὅτι τῶν οὐκ ὄντων γίγνεται, ῥαδίων
 δεῖξαι. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν λόγῳ τῶν μελανόπου,
 ἀλῶνα μὲν ὁμοίως ἐν δικαιοσύνη συμβαλῶν, ὡς καὶ νῦν
 τοῖς λυκούργου πασι· ἀφροσύνην δὲ πᾶσι τὸ ὅφλημα,
 ὅτι τῶν ἀφροσύνης ἀλεξάνδρου; καὶ πάλιν, μνησιβούλου
 τῶν ἀφροσύνης ἀλῶνα μὲν ὁμοίως, κατὰ τὸν οὐκ αὐτῶν τῶν
 δικαιοσύνης, ὡς παρ' ὑμῶν λυκούργου πασι δὲ ἀφροσύνης
 ἢ καλῶς ποιούμην. ἀξίος γὰρ ἀνὴρ καὶ οὐδὲ εἰς ὑμῶν
 τούτοις τοῖς νόμοις ἐστὶ κατελύεσθαι. τῶν νῦν βοώντων,
 εἰκότως, οὐ γὰρ κατελύοντο εἴπερ ἀπαντες οἱ νόμοι τῶν
 δικαίων ἐνεκα καὶ σωτηρίας τῶν χρεῖτων ἀφροσύνης πᾶ-
 σιντα καὶ κατὰ τὸν οὐκ αὐτῶν τοῖς ἀτυχήσασιν κατὰ τὸν οὐκ
 συμφορὰς συμφέρον μὴτ' ἀφροσύνης ὄντας φαίνεσθαι.
 ἀλλὰ μὲν εἶγε ταῦτ' οὕτως, ὡς παρ' ὑμῶν φησὶ μὲν, ἔ-
 χων συμφέρον οὐ μόνον τοῖς νόμοις οὐ κατελύεσθαι
 ἡμῶν ἐμείνου ἢ φησὶτε· ἀλλὰ * καὶ τοῖς βίοις ἐσώ-
 ζετε τῶν τοῖς νόμοις δεδιμένων ἀφροσύνης, λάχνηται
 μὲν ἀφροσύνης χάριν δεδιμένων ἀφροσύνης μνησιβούλου δὲ τῆ
 τῶν βίου ἀφροσύνης σῶσαντες.

A tu quidem esse functum dicet: sed orationes in
 publico non habuisset: idque permiffum sibi fuif-
 se legibus: æquum esse qui potest, vt magistratu
 fungantur hi, quibus verba facere non licet: illi
 verò in vinculis teneantur, quorum de vobis sæ-
 pe bene meritus fuit pater? Ego quidem hæc
 coniungere & concludere non possum: nisi hoc
 publicè vultis ostendere: & vœcordiam, & impu-
 dentiam, & affectationem improbitatis in ciuitate
 valere, & maiorem habere spem incolumitatis: ac,
 si quid fecus acciderit, tales absolui: meliorem au-
 tem tueri partem, vitamque modestam & popula-
 rem instituire, periculosum esse; ac si quid erre-
 tur, nullam veniæ spem esse propositam. Ad hæc
 non esse iustum omnino, aliter quàm de viuentē
 sentire, decerereque, vt defunctorum potius quàm
 viuentium rationem habeatis, & quæ sunt eius ge-
 neris, omnia missa factam: * quòd ea in confes-
 so esse apud omnes existimo. Sed quàm multos
 ob paterna beneficia honorastis: tam multis etiam
 aliorum posteris similem referri gratiam vellem.
 Neque verò hæc quòd reprehenderem attuli: à quo
 tantum absum, vt eam rem maximè esse è republi-
 ca dicam. Incitatis enim omnes ista ratione ad
 populum eolendum: quippe qui videant, tametsi
 viuentibus obftet inuidia, quò minus honores
 meritos consequantur: suis tamen liberis digna
 præmia esse apud vos reposita. An non igitur
 absurdum, atque aded turpe est, vos quibusdam
 aliis, licet, ex quo vsui fuerunt, multum tempo-
 ris intercesserit, iudicio de illorum beneficiis ex
 fama, non ex iis quæ vidistis, facto, tamen iustam
 beneuolentiam constanter tribuere: Lycurgum
 autem, qui nuper aded & reipublica præfuit, & vi-
 tam cum morte commutauit, ne in iis quidem vos,
 quæ superiori tempore hominibus perditis quo-
 que, & in vos iniuriis tribuebatis, misericordia di-
 co & humanitate, similes eosdémque experiri: præ-
 fertim cum in eius liberos supplicium redundet,
 quorum etiam hostem (si moderatus sit, & men-
 te vitatur) miseresceret. Quin illud etiam de-
 miror, si quis vestrum hoc ignorat, non esse è re-
 publica, palàm fieri, eos qui aliorum quorundam a-
 micitiam sibi adiunxerunt: & cum res prosperè ce-
 dunt, in omnibus esse meliore conditione: & cum
 fortuna reflarit, facile periculis liberari: cum his ve-
 rò qui toti à populo pendent, non modò aliis in re-
 bus peius agi: sed solis etiam his firmas permanere
 calamitates. Atque hoc ita fieri, ostendi facile po-
 test. Quis enim vestrum ignorat, accidisse vt Laches
 Melanopi filius similiter iudicio vinceretur, vt e-
 tiam nuuc Lycurgi liberi? Sed propter Alexandri li-
 teras omne debitum ei esse condonatum? Et rursus
 Mnesibulum Acharnensem æquè conuictum, &
 iudicium sententia damnatum, ac Lycurgi liberos:
 esse tamen (quod equidem gaudeo) vt merebatur,
 absolutum? Neque quisquam istorum qui nunc
 clamitant, propterea leges euerti, queri potuisset:
 idque meritò. nec enim euertebantur, cum omnes
 leges propter æquitatem & salutem bonorum &
 frugi hominum ferantur: cumque nec calamitates
 effici immortales, nec ingratos videri expediat. At-
 qui si hæc ita, vt pronunciamus, se habere conducit:
 non modo leges non euertebatis, cum illos absol-
 ueritis: sed vitam etiam ciuium, quorum leges au-
 toritate sanciantur, defendebatis, Lachete ad
 preces Alexandri absoluto, Mnesibulo propter
 vitæ frugalitatem & modestiam conseruato.

Ne igitur ostēdite, vtilius esse externas parare amicitias, quam populi fidei semetipsum committere: neque pręstare, ignoto alicui esse notum, quam tempus ex vtilitate populi administrare. Nam ut is qui suadet aliquid, aut magistratu fungitur, placeat omnibus, fieri non potest. Tamen si quis populi rebus ex animo consultum cupit: dignus est qui conferuetur. Quod nisi fieri docebitis omnes, alios potius esse colendos, quam populum: & cauendum esse, ne quis aliquid vtilis vobis gessisse intelligatur. Omnino autem commune probum est, Athenienses, & totius ciuitatis calamitas, quod Inuidia plus valere apud vos, quam Gratia, putatur: cum pręsertim illa morbus sit, hæc in deorum numerum referantur. At nec Pytheam prętermittam, qui pro suggesto duntaxat popularis est: postea verò paratus ad omnia quę vobis aduersantur. Quem, dum vestras in gerenda republica, & concionibus habendis partes tuebatur, quis nescit vt seruum agitari, & peregrinitatis accusari solitum, propereque vnanudatum ab istis, quibus nunc inseruiens orationes illas contra me scripsit? Postquam autem ipse nunc ea facit, propter quę tura alios criminabatur: ita esse locupletem, vt & duas meretriculas alat quę ad tabernam vsque, optimę sanę mulieres, redegerunt: & quinque talenta multa nomine facilius nunc soluerit, quam olim totidem drachmas soluere potuisset: & pręter hæc a vobis non modò admissum ad gubernacula ciuitatis, (quod commune probum est omnibus) sed & patria sacra Delphis pro vobis fecisse? Quod si talia & tanta exempla viderint omnes, de quibus nemo est quin populi deligere & tueri partes perniciosum esse iudicet: vereor ne aliquando nulli futuri sint, qui causam vestram tueantur: si pręsertim alios naturę debitum, & fortuna, & ætas sustulerit, vt Nausiclem, vt Charetem, vt Diotimum, vt Meneltheum, vt Eudoxum, pręterea quę Eudemum, & Ephialtem, & Lycurgum: alios ipsi proieceritis, vt Charidemum & Philoclem, & me: quibus vos nec ipsi villos vestri esse studiosiores putatis. Si verò quosdam æquę studiosos: non inuideo. Vellem autem, si vos ita vt æquum est, eos tractabitis, neque ita vt nos, malę multabit: eos esse posthac quamplurimos. Sin talia, qualia nunc, exempla edideritis: quis est qui se toto animo in istum ordinem dare velit? Qui quidem simulent, vt hæcenus, sic etiam deinceps, non deerunt. Absit autem, vt eorum animi sic palam conspiciantur, vt istorum, qui quę tum palam inficiabantur, ea nunc ita agunt, vt neminem vestrum vel metuant, vel reuerentur. Hęc igitur cogitanda sunt, Athenienses: neque vel beneuoli negligendi, vel iis qui ciuitatem ad acerbiteriam sentitque impellunt, auscultandum. Nam hic rerum status multò magis beneuolentiam & humanitatem flagitat, quam tumultus & similitates: quas quidam in imensum exaggeratas vsurpantes contra vos operantur, ad ea negotia conficienda, quę dii prohibeant, ne ad exitum perducantur. Si quis autem vestrum hæc cauillatur: is est magna vœcordia relictus. Qui cum ea facta esse videat, quę nemo futura metuebatur, & olim etiam facta sunt, cum populus per homines insidiatores impulsus, eos a quibus defendebatur, suspectos habere atque odisse cepit, nunc esse futura non putat: nõne insanit? Hęc si

A μη τῶντιν τὸ κτήσασθαι τὴν ἕξωθεν φιλίαν λυσίτελέ-
 σεσθαι δεικνυτέ ἢ τὸ τῶ δῆμῳ ὠφελῆκαταδεῖσθαι ἑαυτὸν.
 μηδὲ τῶ τῆς ἀγνώτων ἐξ κρείττων, ἢ τοῖς πολλοῖς ὑμῶν
 πᾶσι συμφέροντα πολιτικὸν ὄργανον γιγνώσκουσα. τὸ μὲν γὰρ
 πᾶσι ἀρίστων τὴν συμβουλῶντα, καὶ τὰ κοινὰ φερό-
 ντα, ἀδύνατον. εἰ δὲ ἐπὶ δυνόια ταῦτα τῶ δῆμῳ τίς
 φρονή δὴκός ἐστι σὺζέσθαι. εἰ δὲ μή καὶ στρατηγ-
 εῖν ἐτέροις μᾶλλον ἢ τὸν δῆμον, ἀπαντας διδάξε-
 τε καὶ φέρειν τὸ τῆς ὑμῶν συμφέροντων ποιουῦντα
 πηγῶν ἀλλήλων. ὅπως δὲ κοινὸν ἐστὶν οἰκίδος, ἀδρες ἀθη-
 ναῖοι, καὶ ὅλης τῆς πόλεως συμφορὰ, τὸν φθόνον δε-
 κείν μείζον ἰσχυεῖν παρ᾽ ὑμῶν, ἢ τὰς τῆς διεργασίαν
 χάριτας. καὶ ταῦτα, τὸ μὲν νοσημάτων ὄντος *
 τῆς δὲ, τίς θύοις ἐποδεδειγμένων. καὶ μὴ οὐδὲ
 τὸν πυθέαν ὠφθαλμῶν, τὸν μέγχι τῆς παρόδου
 δημοτικῶν μετὰ ταῦτα δὲ ἔπιμον εἰς τὰ κατὰ ὑ-
 μῶν πάντα. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τῶτον, ὅτε μὲν τὴν ἑστῶν ὑ-
 μῶν τᾶξιν ἔχων εἰς τὸ πολιτικὸν παρῆι, ὡς δο-
 λὸν ἐλαυνόμενον, καὶ γράφῃ ξένιας φέρωντα, καὶ
 B μισθῶ φερόντα ὑπὸ τούτων, οἷς νῦν ὑπηρετῆς,
 τοῖς κατ' ἐμοῦ λόγοις ἔγραψεν. ἐπειδὴ δὲ ἀκαπι-
 γόρει τότε τῆς ἀλλων, νῦν αὖτις ἀπ᾽ ἅπασιν ὄπορευ-
 ῶν μὲν οὐκ ἔστι, ὡς δὲ ἔχειν ἐπαίεσθαι, μὲν φθόνος,
 καλῶς ποιούσας, ἀρετῶν ὄμοιασιν αὐτῶν. πᾶσι τῶ
 λαῶσι δὲ ὄφλόντα ῥάδιον ἐκτίσας ἢ πᾶσι δραχμᾶς
 * ἀνέξεισθαι φερόντων. φερός δὲ τούτοις παρ᾽ ὑμῶν τῶ
 δῆμου, οὐ μόνον τῆς πολιτείας μετεῖν κῶστα (ὁ κοι-
 νὸν ἀνείδος ἐστὶν ἀπ᾽ ἅπασιν) ἀλλὰ καὶ θύοις ἑστῶν ὑμῶν
 τὰς * παρῶσις θύοις ἐν δελφοῖς. ὅταν οὐκ τοιαῦ-
 τα καὶ πηλαῦτα πᾶσιν ἰδίῃ ὠφθαλμῶντα. ἀφ-
 ὶν ἀλυσιτελῆς φερόντα τὰ τῶ δῆμου πᾶσι τῶ ἀν-
 κείναι φοβούμεναι μή ποτ' ἐρημοὶ τῆς ἑστῶν ὑμῶν ἐ-
 ρεῶντων γῆρας. ἀλλῶς τε ὅταν τῆς δημοτικῶν τίς
 μὲν ἢ καθῆκουσα μοῖρα, καὶ ἢ τῆς, καὶ ὁ χρόνος πα-
 ραιρηται οἷον ναυσικλέα, καὶ χάρητα, καὶ δίοτημον,
 καὶ μινεάτια, καὶ εὐδοξον, ἐπὶ δὲ εὐδημον, καὶ ἐφιάλ-
 τῆν, καὶ λυκούργον τοῖς δὲ ὑμεῖς φερόντα, ὡς ἐρ χα-
 εῖδημον, καὶ φιλοκλέα, καὶ ἐμ᾽ ὡν ἐτέροις δυνουτέροις
 C οὐδὲ αὐτοὶ νομίζεσθαι εἰδὲ ὁμοίως πᾶσι, οὐ φθόνῳ.
 βουλοῖμην δὲ αἰ εἴπερ ὑμεῖς δικῶς αὐτοῖς φερόσι-
 σθαι καὶ μὴ ταῦτα ἀπὲρ ὑμεῖς πείσονται ὡς πλεί-
 στοι αὐτοῖς γῆραςεσθαι. ἀλλ' ὅταν γε τοιαῦτα, οἷα τῶ
 νῦν ὠφθαλμῶντα ἐκφέρτε. τίς ἐστὶν ὅς τις εἰς ταῦ-
 τῶν τῶ τᾶξιν ἑαυτὸν γησῶς ὑμῶν ἐθαλήσει δουῖαι,
 ἀλλὰ μὴ τῆς γὰ φεραποισομένων οὐκ ἔπορησθε.
 οὐδὲ γὰ φερότερον. μὴ γῆραςο δὲ ἰδίῃ ἐξελεγχθῆν-
 τας αὐτοῖς ὁμοίως ἐκείνοις, οἱ φανερός ἀ τότε ἠρνοῦν-
 το, νῦν πολιτικὸν οὐδὲνα ὑμῶν οὐτε δεδῶκασι,
 οὐτε ἀχμῶντα. ἀ γῆρ λογισομένων, ὡ ἀδρες ἀθη-
 ναῖοι, κῆτε τῆς εὐνοῶν ὀλιγορεῖν ἢ μῆτε τίς φερόσυσιν
 εἰς πικρίαν καὶ ἀμῶντα τῶ πόλιν, πείθεσθαι. πολὺ
 γὰ μᾶλλον δυνόιας καὶ φιλανθρωπίας τὰ φερόντα
 φερόντα δέσται ἢ τῶ φερόντα, καὶ δυσμενείας. ὡν
 ἑστῶν τῶ φερόντα πᾶσι ἐργολαβοῦσι κατὰ ὑμῶν, εἰς
 ὑποδοχῆν φερόντων, ὡν δὲ φερόσυσιν αὐτοῖς ὁ λο-
 γισμός. εἰ δὲ τίς ὑμῶν φερόσυσιν ταῦτα, πολλῶς ἐστὶν
 δυνόιας μεσός. εἰ γὰρ ἀ μινεῖς αἰ ἠλπισεν, ὅσον γῆραςο μὲν, ἀ καὶ φερότερον γέροντα, τῶ δῆμου φερός τοῖς
 ἑστῶν αὐτῶ λέρωντα ὡ ἀ φερόντων ἐκφέρωντα φερόντα, νῦν μὴ αἰ οἶσται γῆραςο πᾶσι οὐ ταῦ φερόντα
 δὲ εἰ

δυνόιας μεσός. εἰ γὰρ ἀ μινεῖς αἰ ἠλπισεν, ὅσον γῆραςο μὲν, ἀ καὶ φερότερον γέροντα, τῶ δῆμου φερός τοῖς
 ἑστῶν αὐτῶ λέρωντα ὡ ἀ φερόντων ἐκφέρωντα φερόντα, νῦν μὴ αἰ οἶσται γῆραςο πᾶσι οὐ ταῦ φερόντα
 δὲ εἰ

δε ει μὲν παρὼν λέγων αὐτῶν ἐδίδασκον. ἐπειδὴ δὲ
 ἐν τοῖς τοιούτοις εἶμι, οἷς εἴ τις ἐμοῦ κατέψευσα, ἐφ'
 οἷς δ' ὑπόλαλα, γήρυτο, γράφας ἐπέσταλα καὶ πρὸς τὸν μὲν καὶ
 πλείστον λόγον ποιούμενος τῆς καλοῦ καὶ τῆς συμφέροντος
 ὑμῶν δ' ὄψεσθαι, ὅτι τὸ αὐτῶν εὐνοίαν, καὶ πρὸς ζών-
 τα λυκούργον εἶχον, δίκασον εἴ τι νομίζω καὶ πρὸς τοῖς
 παῖδας αὐτῶν φανεῖσθαι ἔχον. εἰ δὲ τὴν παρέστηκεν ὡς πο-
 λύ μοι φέρεται ἵνα ἐμαυτὸν παραγυμᾶτον οὐκ αὐτὸν ἀνήσκη-
 μι πρὸς τῆτον εἰπεῖν, ὅτι τῆν συμφέροντων ὑμῶν, ὅτι μη-
 δὲνα τῆν φίλων ἐγκρατεῖν, ὁμοίως ὡς περ τῆς ἐμαυτῶν
 σωτηρίας φρονήσω, ἐποιεῖν ἐκ τῆς φρονήσεως ταῦτα ποιῶ
 ἀλλὰ τὸ τῆς αὐτῆς αὐτοδύνης καὶ παραίτησεως καὶ ταῦ-
 τα καὶ αἰετὰ μὴ γνῶμη παραγυμᾶτος μοι. φέρεται δὲ μοι
 τοιαῦτα, οἷα τοῖς κακῶν τινοῦσιν ὑμῶν φερέχρητο, καὶ φέ-
 ρεται τούτων ἰκανά. ἡ δὲ εὐνοία αὐτῶν τῶν εὐνοία καὶ
 φιλία μέμνην πομπασμῶν, καὶ μὲν ἐν κεφαλῇ μὲν φέ-
 ρεται ὅτι δὲ πρὸς τῆς μακροῦς, ἡν, εἰ περ ἐγὼ ζῶ, προσ-
 δοκᾶτε, αὐτὴν τὰ δίκασμα γνήσια μοι παρ' ὑμῶν φε-
 ρεται. οἱ πῆρες (ὡς τὰ εἰπόντων μὲν ἀμύρτην δοκοῦν, μὴ
 τῆς φροσύνης) λίαν ὀλίγωροι, οὐτε τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ὑ-
 μῶν αὐτοῖς ἀιχμῆδες, ἐφ' οἷς ἀριστογέτονα ἀφείκατε, ὅτι
 τούτοις δημοσίου ἐπιβλητικῶτες. καὶ αὐτοῖς τολμῶσι,
 μηδὲν ὑμῶν φρονήσων, μὴ λαβῆσι παρ' ὑμῶν, ἔξω ἔχον,
 ταῦτ' οὐ δίδόντες ἐμοί, ἵνα οἷός τε ὡς τὰτε οφειλόμενα εἰς
 ἀφείκα καὶ τοῖς φίλοις ἐρασίαις, τὰ πρὸς ὑμῶν δικη-
 σαι καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ὀπίσκειν τῆν ὑμῶν
 πεπονημένων ἔχον, κοινὸν ὄνειδος τῆν ἀδικησάντων ὅτι
 ἔξω φερέχρητον ὄφθαλμοι, βουλομένων δὲ μου ἐν μὲν ἰμετέ-
 ρας χάριτος καὶ μεγαλοψυχίας τάξει, τὴν οἰκεία μοι ἀ-
 φείκα γνήσια ἐμαυτῶν ἢ λύσιν τῆς γεροντίας οὐ δίκασμα
 βλασφημίας πολεῖσθαι καὶ μόνον αὐτοῦτος ἀδικῶν, ὅ-
 σον περ χρονον εἰς τὴν ἐκπῆσιν δειδῶκατε ταῦτα, μὲν οὐ
 συγχωρεῖτε ἐστὶ τὰ ἴσα (ὡς ἀπαγγέλλεται πρὸς ἐμὲ) τῆς
 οὐδ' αὐτὸν καλύει παρενῆμι, καὶ ταῦτα φερέχρητον, ὅτι πῆρα
 ἀδικῶν ἀιχμῆδες, ὡς ἀνδρες ἀδελφῶν, καὶ τὸ ἀδικῶν τῆν
 ὑμῶν πεπονημένων φερέχρητον, καὶ τὸ τὰ ὄντα ὑπο-
 λαλέειν δὲ τούτοις, ἵνα μὴ διπλᾶ καταδῶνται, ἀ οὐκ
 ἡδυνάτο ἀπλᾶ ὅτι, ἐπειδὴ ὑπογραψάσθαι τὴν ἀρ-
 χὴν τὰς κατὰ βολῆς παρ' ὧν, μετὰ μὲν τῆς ὑμετέ-
 ρας εὐνοίας ἀπομόνητος, μέγας, εἰ καὶ μὴ πάντα, ἴ-
 στος ἀνακομισμῶν, ὡς μὲν ἀρχημονεῖν τὸ λοιπὸν τῆ
 βίου. ἀλλ' οἱ ταῦτα λέγοντες ἀξιοῦσίν με, ἔλθω ἀ-
 μα ἀδοξία, καὶ ὑπορία, καὶ φόβω συνέξομαι. ὡν
 οὐδὲν ὑμῶν συλλογίεσθαι. ἀλλὰ ὁμῶς μοι καὶ φι-
 λανθρωπίας φρονήσεως (αὐτὸ οὕτω τύχη) δι' ὑμῶν
 φερέχρητον ὑπολυμῶν. οὐ γὰρ αὐτὸν δευτεῖον ἄλλων
 ὑμῶν. καὶ τότε φήσετε δεινὰ πεπονημένα μὴ ἀκρεβῶς
 οἶδα) ὅτι οὐτ' ἐμοὶ πλεον οὐδὲν, οὐδ' ὑμῶν ἔσται. οὐ γὰρ
 χρήματα γ' εἶναι μοι προσδοκᾶτε. ἔξω τῆν φανε-
 ρον, ὡν ἀφείκα καὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι συναγα-
 γεῖν, εἰ μὴ μὴ φιλονεικῶς, ἀλλ' ἀνθρωπίνως δῶτε τὸ
 πρὸς τούτοις ἀσφαλῶς εἶναι, καὶ μὲν οὐδὲ παρ' ἀρπαλοῦ
 με λαβόντα δειξέτε. οὐτε γὰρ ἡλέγχθην, οὐτ' ἔλαβον.
 εἶδε τὰ φανῆς ἀξίωμα τῆς βουλῆς, ἢ τὸν ἀρειον πῆρον
 προσβλέπετε τῆς ἀριστογέτονος κρείστεως ἀγαμνηθέντες,
 ἐγκρατεῖν, οὐ γὰρ ἐγὼ τούτου φερέχρητον πρὸς αὐτὰ
 τοῖς τοιαῦτ' ἐξημῶν τῆτον εἰς ἐμὲ, οὐ γὰρ δῆπου τοῖς
 αὐτοῖς γε λόγους ὑπὸ τῆς αὐτῆς βουλῆς ὑποφει-
 δέντα οὐκ εἶχον μὲν ἀφείκα δίκασον εἶναι φήσετε. ἐμὲ δὲ ὑπολαλέειν. οὐχ οὕτως ὑμῶν ἀλογίως ἔχετε.

si adesset, coram vobis explicarem. Postquam verò
 mecum ita agitur, ut cum eo velim agi, cuius men-
 daciis effectum est, ut ego perierim: per literas ve-
 stri & honoris & commodi ratione in primis habi-
 ta significavi. Secundo loco æquum esse censeo, ut
 qua benevolentia Lyncurgum viventem sum profe-
 cutus: eandem erga eius quoque liberos præ me fe-
 ram. Si cui verò fortasse in metem venit, mihi mul-
 tum esse otij à rebus meis: illi ego respondere non
 dubitem, me de vestra utilitate, & omnium amico-
 rum defensione non minus esse, quàm de mea salu-
 te sollicitum. Nulla igitur curiositate hæc facio:
 sed ut idem studium, idemque institutum teneo, sic
 & hæc & illa pari animo suscipio. Otij verò tan-
 tum mihi superest, quantum illis qui vobis malè
 volunt, superesse velim. Ac de his quidem satis.
 Velim autem pro benevolentia & amore meo nunc
 breviter queri vobiscum: id quod paulo post per
 longas literas, quas (si vixero) à me expectabitis, fa-
 ciam: nisi prius à vobis ius meum fuero consecu-
 tus. quos (ò quid dicam, ut neque errare, neque
 mentiri videar) nimium negligentes, neque alio-
 rum neque vestri ipsorum pudet: ob ea Demosthe-
 nem eiecisse, propter quæ Aristogitonem indem-
 nem dimisitistis: quæque iis qui vos floccifacere au-
 dent, non accepta à vobis, tenere licet, ea non dare
 mihi, ut & ære alieno redactò, & liberalitate ami-
 corum subleuatus, vobis satisfacere possim: ut ne
 fenestram & exilium mercedis loco pro meis ve-
 stra causa exantlatis laboribus accipiens, commune
 probrum eorum qui me læsere iniuria, peregrinè in
 hominum conspectu verfer. Quam autem ego
 velim vestro beneficio, & pro magnitudine animo-
 rum vestrorum, ab exilio domum revocari, eaque
 infamia quæ me immerentem obruit, liberari: fi-
 demque publicam non diutius petam, quàm quan-
 tum mihi temporis ad soluendam multam præfi-
 niistis: & hæc denegatis, & interrogatis, ut mihi
 renuntiatur. Quis ergo me prohibeat venire, &
 hæc agere? Quod vereri didici, Athenienses, & lon-
 gè alia fortuna sum, quàm mea in vos & rem pu-
 blicam facta merebantur: & quod rei familiaris
 propter quosdam iacturam feci, ne illud duplum
 soluere cogentur, cum simplum non possent, fa-
 tisdare initio pro mea facilitate pollicitus. A qui-
 bus adiutrice vestra benevolentia reuertus, partem
 saltem, si non totam, recuperarem: ut reliquum vitæ
 tempus citra dedecus exigere liceret. Quod si verò
 ita, ut isti, qui iactant talia, iubent, venero: simul &
 ignominia & inopia, & me tu conflictabor. quorum
 vos nihil consideratis: sed verba & humanitatem
 mihi invidentes, me vestra culpa (si fors ita tulerit)
 interire finetis: neque enim aliis quàm vobis sup-
 plex esse possum. Ac tunc, fortem meam, satis scio,
 miseraturi estis, cum querelæ neque mihi neq; vo-
 bis quicquam proderunt. Nam alias opes, præter eas
 quæ notæ, & ereptæ mihi sunt, habere ne me expe-
 ctetis. Reliquias igitur, si, omissa contentione id
 pro humanitate vestra mihi tutò facere concesserit-
 is, conquiram. Neque enim ab Harpalo me aliquid
 accepisse ostendetis: nam neque convictus sum, ne-
 que accepi. Si verò senatus obscuram auctoritatem,
 aut vicum Martiū intuemini: iudicij de Aristogito-
 ne facti recordati, erubescite. non. n. aliud habeo le-
 uius, quod mandè iis qui ad istum modum in me delin-
 querunt. Nec. n. iisdem rationibus utiq; ab eodè se-
 natu promulgatū, illum dimitti æquum esse dicetis.
 Me verò intetire. Non aded vos incogitantes estis.

Nunc suam
 causam agi-
 git: cuius
 quidè præ-
 clara fun-
 damenta,
 in qua sunt
 in defen-
 sione libera
 Lycurgi.

Excusat ve hemetiam orationis.

Neque enim mereor: neque dignus, neque illo de- terior sum. Infelicem quidem esse me, vestra cau- sa, confiteor. Quis enim infelicem me esse nege, cui ad mala cetera id quoque accedit, ut cum Ari- stogitone me comparem, praesertim perditum cum incolumi? Neque haec iracundè à me dici putetis (neque enim ego vobis irasci queam) sed ut suspiria dolentibus, sic affectis iniuria conquestiones leua- menti aliquid afferre solent. Nam vobis quidem tam bene cupio, quàm vos mihi optarim: & hoc in omnibus rebus & declaravi, & declarabo. Nam in- initio statim animum induxi meum, quisquis ad rem publicam accesserit (modò bonus ciuis esse velit) eum sic erga omnes ciues affectum esse decere, ut liberos erga parentes: ut eos qui dem quàm æquissi- mos experiri optet: sed qualescunque fuerint, ferat æquo animo. Ita enim vinci præclarum est, & à prudentibus victoria conueniens existimatur. Va- lete.

ADVERSUS THE- RAMENIS MALEDICTA.

Epistola quarta.

DEMOSTHENES SE- NATVI POPVLOQVE S.

Therame- nis maledi- ctareictio- ne & infeli- citatis eri- men oracu- lis, & colla- tione cum alioru for- tunis, di- luit, & ho- minem fla- gitiosum modeste- rectimina- tur.

AUDIO de me Theramenem quum a- lia dixisse contumeliosa, tum verò ex- probrasse infelicitatem. Eum igitur i- gnorare, conuicio, quo nulla eius cui fit, declaretur improbitas apud homines cordatos ni- hil profici: non miror. Nam & in vita confidentem, & non natura ciuem, & à puero in prostibulo edu- catum *nescire hæc, quàm intelligere, facilius cre- di potest. Cum eo igitur, si quãdo rediero, & man- fero incolumis, disputare conabor de ipsius & in me & in vos contumeliis: eumque spero me, quã- uis ab omni verecundia sit alienus, modestiorem effecturum. Vobis autem publici boni causa volo per literas quæ hisce de rebus dicenda habeo, signi- ficare. Quæ vobis diligenter animaduertenda sunt, ut, mea quidem sententia, non tantum auscultatio- ne digna, sed etiam memoria. Ego vestram urbem omnium urbium fortunatissimam existimo, & diis charissimam. Et hæc testari de vobis, & Iouem Do- donæum, & Dionem, & Pythium Apollinem per- petuò: & obsignare insuper, Bonam fortunam esse in vrbe vestra. Iam quæ de futuris rebus significant dij, ea eos prædicere perspicuum est: à præteritis au- tem petitis appellations, rebus quæ factæ sunt, tri- buere. Ego autem quæ apud vos egi in republica, ex iis sunt quæ iam præterierunt, ob quæ dij vos felices nominarunt. Quo igitur pacto æquum est, vos qui paruistis felices dici: cum verò qui suasit, con- trarium cognomen fortiri? Nisi quis hoc fortasse dixerit, communè felicitatem, cuius ego fui surfor, deos esse qui nominet, quibus mentiri nefas est: pri- uatum autem conuicium, quo in me vsus est The- ramenes, hominem audacè, & impudentè, & ratio- nis etiã expertè iactasse. Neque verò solum è deorū oraculis, bonã esse, qua estis vsi, fortunã reperietis: sed ipsis etiã euentibus, modò rectè iudicare libeat,

Θεσσω καὶ αἰαδῆ καὶ οὐδὲ νοῦν ἔχοντ' ἀθροῶν εἰρηκέναι. οὐ τίνιν μόνον ταῖς ᾠδαῖς τῆς θεῶν μαντείας ἀγαθῶν οὖσαν δορῆσθε ἢ κέρησθε τύχη· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτῆς τῆς ἔργων θεωρουμένης, ἀθ' ἕξε- τάς τε

A οὐτε γὰρ ἀξίος, οὐτε ὀπιθήδιος, οὐτε χείρον' ἀτυχῆς μὲν τοι δὲ ὑμᾶς ὁμολογῶ. πῶς γὰρ οὐκ ἀτυχῆς, ὃ παρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ παρὸς ἀριστοτάτοις ἐμαυτὸν ἐξετάζειν συμβαίνει καὶ ταύτ' ἄπολα λῶπ παρὸς σωτηρίας πετυχή- κότε; καὶ μὴ με ὑπολαμβάνετε ὀργίζεσθαι τοῖς λόγοις τούτοις. οὐ γὰρ ἀπᾶσομι τέ το παρὸς ὑμᾶς ἐγὼ. ἀλλ' ἔχει πινὰ τοῖς ἀδικουμένοις βρασίην τὸ λέγειν ἀπαχουσί, ὡ- σπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ σῆνεν. ἐπεὶ τῆ γε δυνεία οὐτεος ἔχω παρὸς ὑμᾶς, ὡς ἰμᾶς ἀθ' ἄμειν παρὸς ἐμέ. καὶ τέ τ' ἐπὶ πᾶσι πεπύηκα ἢ ποιῶσω φαιερόν, ἔργωκα γὰρ ἐξ ἀρχῆς παντὶ τῶ πολὶ δουμῶν παροσῆκην, ἀπὲρ ἢ δίκαιος πο- λίτης, ὡσπερ οἱ πᾶδες παρὸς τοῖς γυνείας, οὕτω παρὸς ἀ- πάντας τοῖς πολίταις ἔχειν ἐχέουτ' μὲν ὡς δὲ γνωμηνεσά- των τυγχάνειν φέρειν ἢ τοῖς ὄντας δουμῶν. ἢ γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἦτα, καλὴ καὶ παροσῆκουσα νίκη ᾠδαῖς τοῖς εὐ- φρονοῦσι γίνετα. Εὐτυχίτε.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΘΗΡΑ- ΜΕΝΟΥΣ ΒΛΑ-

σφημίας. δι.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ καὶ τῶ δήμῳ χαίρειν.

ΚΟΤΩ παρὸς ἐμοῦ θεσμιῶν ἄλλοις τε λόγοις βλασφημίας εἰρηκέναι, καὶ δυστυχίαν παροσφέρειν. τὸ μὲν οὐκ ἐπὶ τὸν ἀγροῦν, ὅπ λαι- δερίας, ἢ μηδεμίαν καμίαν καθ' ὅτου ἐλέγε- ται δίκηνυσιν οὐδὲν ἐς ὄφελος παρ' ἀφρονοῦσιν ἀθρο- πούς, οὐχ' ἀταμάζω. τὸ γὰρ θεσσω μὲν τῶ βίῳ, μὴ πο- λίτῳ ἢ τῶ φύσιν, ἐν ἐργασίῳ ἢ τῶ θεσμιῶν ἐν παύσῃ, * αἰσθάνεσθαι π' ἔπ' τοιοῦτων, δὲ λογότερον ἢ μὴ σιωπῆναι. τοῦτω μὲν οὐκ, ἐὰν ἀφικωμαί ποτε καὶ σπ- ᾶω περὶ ἄσσομαι ἀγαθῶν, ὡς ὦν εἰς ἐμέ τ' ὡς ὦν εἰς ὑμᾶς παροσῆ. ἢ νομίζω, καὶ παρ' οὐδὲν μετέρονα τ' αἰχμῆσθαι, μεξιώτερον αὐτ' ποιῆσειν. ὑμῶν ἢ τε κοιῆ συμφροσῆς ἔνεκα, βούλομαι δὲ ὀπιτολῆς, οἷς παρὸς τού- των ἔχω λόγοις, δηλώσω, οἷς πάντι τον νοῦν παροσῆροντες ἀκουσατε. οἷομαι γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἀκοῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ μνήμης ἀξίους εἶν. ἐγὼ τῶ πολὶν τῶ ὑμετέραν δου- χεσάτῳ πασῶν πόλεων ὑπολαμβάνω καὶ θεοφιλεσά- τῳ, καὶ ταῦτα οἶδα καὶ τὸν δία τὸν δωδωνάσιον, καὶ τῶ δινῶν, καὶ τὸν ἀπόλλω τὸν πύδιον ἀεὶ λέγοντας ἐν τοῖς μαντείας, καὶ παροσῆροσθαι τοῖς, τῶ ἀγαθῶν τύχῳ ἐν τῆ πόλει εἶν τῆ παρ' ὑμῶν, ὅσα τίνιν παρὸς τῆ ὀπιόντων δηλοῦσιν οἱ θεοί, δηλοῦ ὡς παροσῆροσσι. τὰς δι' ἀπὸ τῆ παρεληλυθότων παροσῆροσῆς, ὅπ ταῖς γε- ρονίαις παροσῆσι πίνετα. ἀ τίνιν ἐγὼ πεπολίτδουμ παρ' ὑμῶν, τῆ ἦδν γεγημημένων ὅσιν, ἀφ' ὧν ἀτυχῆς ὑ- μάς παροσῆροσῆσιν οἱ θεοί. πῶς οὐκ δίκαιον, τοῖς μὲν παιδέντας ἀτυχῆς ὀνομάζεσθαι* τὸν δὲ πύσαντα τῆς ἐναντίας παροσῆροσῆς τυγχάνειν; πῶς εἰ τῶ πῆ εἰ- πῆ, τῶ μὲν κοινῶ ἀτυχίαν, ἢς ἐγὼ σύμβουλος. θεοῖς τοῖς λέγοντας εἶν, οἷς οὐ δέμης ψόδῆσθαι τῶ δι' ἰ- δίαν βλασφημίαν, ἢ κατ' ἐμοῦ κέρησθαι θεσμιῶν

τάχην ὁρθῶς. ὑμεῖς γὰρ εἰ μὴ ὡς ἀνθρώποι τὰ παρὰ
 γματα βουλεύεσθε διαρρῆν ὀτυχεσά τιμὴν διήσεται ἀφ' ὧν
 ἐγὼ συνεβούλευσα τὴν πόλιν γενομένην. εἰδὼς δὲ τοῖς θεοῖς
 ὄξαιρετ' ὑπαρχει μόνους, τούτων ἀξιώσετε τυχεύειν
 ἀδωάτων ἐφίεσθε. τί οὐδὲ βῆθ' ὄξαιρετον, ἀνθρώ-
 πους δ' οὐδ' ἄνθρωπον, ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν ἐγκρατεῖς ὄν-
 τας, κενεῖς εἶ) καὶ αὐτοῖς ἔχειν, καὶ δοῦναι τοῖς ἄλλοις
 φλαῦρον ἢ μηδὲν μηδὲ ποτε ἐν παντὶ τῶν αἰῶνι μήτε πα-
 δεῖν μήτε μελλῆσαι· καὶ μὲν ὑποκειμένων τούτων, ἄ-
 σπερ παροῦσιν σκοπιῶτε τὰ ὑμέτερα αὐτῶν παρὰ τὰ
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀγνώμων,
 ὅς τις ἀπὸ τῶν λακεδαίμονιόνισυμβεβηκότα, οἷς οὐκ ἐγὼ
 συνεβούλευσα· ἢ τὰ πέρας παρὰ οὐδὲ ἀφικόμενα
 πόποτι ἀρετότερα φήσιν εἶ) τῶν ὑμῶν παρόντων. καὶ
 εἰὼ κατὰ ἀδράκα, καὶ σύρις, καὶ τοῖς τὴν ἰνδικὴν χώραν
 κατοικοῦσιν ἀνθρώποις ἐπ' ἐχάτων γῆς· οἷς ἅπασιν
 συμβέβηκε πολλὰ καὶ διὰ πεπονηθέντα καὶ χαλεπὰ. ἀλ-
 λά νῦν δια τούτων μὲν ἀμεινον ὑμῶς παρὰ τῶν ἄλλων
 ὁμολεγήσουσι. θετ' ἁλῶν δὲ καὶ ἀρκάδων καὶ ἀργείων
 χεῖρον, ἢ πῶν ἄλλων, οἷς ἐν συμμαχίᾳ συνεβη γυμνάσει
 φιλιπποῦ, ἀλλὰ τούτων ἢ πολὺ βέλπον ἀπὸ τῶν ἄλλων
 τε οὐ μόνον τῶν μὴ δεδουλωμένων (καὶ τοῖς τῆς τηλικούτ'
 ἔπερον) ἀλλὰ καὶ τῶν τοῖς μὲν πάντας αἰτίους εἶ) δοκῶν
 τῶν τοῖς ἔλλησι κακῶν συμβεβηκότων, ὅσα φιλιπποῦ καὶ
 τῆς δουλείας, ὅσα ὧν εἰκότως μισοῦνται. ὑμῶς δὲ ὄξαι-
 ρεσθε ὑπὲρ τῶν ἑλλήνων καὶ σάμσι, καὶ χερῶσι, καὶ
 πόλει, καὶ χώρα, καὶ πᾶσιν ἡγωνισμένοις ἀπὸ τῶν ἐκλειαν
 εἰκός ὑπαρχειν, καὶ χάριν ἀθάνατον παρὰ τῶν θεῶν καὶ
 βουλομένων ποιῶν. οὐκοῦν ἀφ' ὧν ἐγὼ συνεβούλευ-
 σα, τῶν μὲν ἀπάντων ἀρετα παρὰ τῶν πόλει συμ-
 βέβηκε τῶν ἢ ἢ σικωνισμῶν, ἐνδοξοτέρων εἶ) παρὰ
 βῆθ' ὄξαιρεσθε ὅτι τούτοις οἱ θεοὶ τὰς μὲν μαντείας τὰς
 ἀγαθὰς ὑμῶν διδάσκει. τὴν δὲ ἀδικον βλασφημίαν εἰς
 κεφαλῶν τῶν λέγοντι ἔπεισουσι. γνώσι δὲ ἀπὸ τῶν, εἰ παρὰ
 λοιτὸ ὄξαιρεσθε τὰ ὀπτιμῶντα ἐν οἷς ζῆ. ἀ γὰρ ἀπὸ κα-
 ταράσσει τὴν αὐτῶν, ταῦτ' ἐκ παρὰ ἀρεσίας ποιεῖ. ἐχθρὸς
 μὲν βῆθ' ὄξαιρεσθε, φίλος ἢ παυσανία τῶν πόρων· καὶ
 θεασώμεται μὲν ὡς ἀνὴρ, πάχει ἢ ὡς γυνή· καὶ τὸ μὲν
 παρὰ ὄξαιρεσθε κρείττων, τῶν δὲ ἀρεσῶν ἡττητῶν· οἷς δὲ ὑπὸ
 πάντων δυσχεραίνεται, τούτοις τὴν δόξαν ἀγάλλεται,
 ἀρεσῶν ἡμῶν καὶ τῶν διηγεσθαι ταῦτ' ἐφ' οἷς ἀλγῶ-
 σιν οἱ ἀκούοντες. ὁ δὲ ὡς ἀφελὴς ἢ παρὰ ἀρεσίας μεσὸς οὐ
 παύεται. καὶ ταῦτα οὐκ ἀπὸ ἐχθρῶν, εἰ μὴ κινήσει τὴν ἐν
 ὑμῶν μνήμην τῶν παρὰ τῶν ἀπὸ κακῶν ἢ βουλόμενα.
 ἀ γὰρ εἰπεῖν ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν, καὶ γράψαι φυλάξασθαι ἀπὸ
 οἰμαῖ ἢ κἄν ἀκούσαντας δυσχεραίνει ταῦτα ὅσα τούτων
 γὰρ ἀκαμνητοῖς οἱ δὲν ἐκαστος ὑμῶν πολλὰ, καὶ δεινὰ,
 καὶ ἀρεσῶν τούτων παρὰ τῶν. ὡς ἔμοιγε μη-
 δὲν ἀκαμνητοῖς εἰρησθαι καὶ τούτων ὑπὸ
 μνημα τῶν ἑαυτῶ κακῶν ὀφ-
 θέντα πᾶσιν εἶ) δὲ
 τυχεῖτε.

A confideratis. Vos enim, si vt homines, negotia con-
 siderare vultis: felicissimam è meis consilijs urbem
 esse factam, reperietis. sin, quæ dij soli eximia te-
 nent, vos consequi postulatis: ea quæ fieri neque-
 unt affectatis. Quid igitur dij eximium, hominibus
 negatum habent? vt bona omnia in sua manu &
 potestate teneant: eaque tum seruare ipsi, tum do-
 nare cæteris possint: vtque mali nihil ab omni æ-
 uo vel passî, vel passuri sint. Iam his actis funda-
 mentis, quemadmodum decet vestrum statum
 confiderate, & cum cæterorum fortuna conferte.
 Nemo enim ita vaxors est, qui vel quæ Lacedæ-
 moniis accidere, quibus ego nihil consului: vel quæ
 Persis, ad quos ego nunquam perueni: isti vestro
 statui dicat anteferenda. Omitto Cappadoces, &
 Syros, & Indicæ regionis homines, in vltimis ter-
 ris habitantes: quibus omnibus vsu venit, vt multa
 & acerba & grauiâ sustinerent. At Hercule felici-
 us agi vobiscum, quàm cum hisce omnibus, fate-
 buntur omnes: deterius autem quàm cum Thessa-
 lis & Arcadibus, & Argiuis, & quibusdam aliis,
 quibus accidit vt Philippi societatem colerent? At
 minore quàm hi ipsi etiam incommodo recessit-
 stis: non eò tantùm, quòd non seruiistis (quo quid
 maius fieri queat?) sed ob illud etiam, quòd istis om-
 nibus, clades à Philippo illatæ Græcis, & oppres-
 sio libertatis, imputatur. Vnde meritò in odio sūt:
 vos autem pro salute Græcorum, & corpora & o-
 pes & urbem & agros in discrimen adduxisse con-
 stat. Vnde consentaneum est, & vos florere gloria,
 & apud homines æquos & gratos gratiam inisse
 immortalẽ. Fuit igitur hic meorum consiliorum
 euentus, vt vestra vrbs ex his quæ restiterunt, pro-
 sperrima fortuna vtatur: illis quæ Philippum adiu-
 uerunt, gloria præstet. Proinde ob hæc dij vobis
 bona illa oracula reddunt: iniquam autem maledi-
 ctum in conuiciatoris caput retorquent. Quod ita
 intelligetur, si quis eius quotidianæ vitæ consuetu-
 dinem spectare instituerit. Nam quæ illi imprece-
 ris, ea ipse de industria facit, qui parentes ocio, Pau-
 saniam prædiconem amore prosequatur: qui inso-
 lenter se vt virum iactet, cum muliebria patitur:
 patre superior, turpitudine inferior: qui earum
 rerum propter quas illum omnes auersantur,
 obscæna commemoratione suum ipse animum
 oblectet: iisque narrandis recreetur, quæ nauseam
 audientibus moueant. Neque tamen, vt homo sim-
 plex atq; ingenuus, desistetere potest. Hæc ego non
 scripsissem, nisi commonere vestrâ, quæ comprehen-
 sa latent eius flagitia, memoriâ voluissẽ. Nam
 quæ dictu parum verecunda sunt: ea nec satis hon-
 nestè scribi possunt. Atque vel hæc vobis arbitror
 auditu fuisse molesta. His enim admonitus vnus-
 quisque vestrum, multa eius & atrocias & fæda fla-
 gitia meminit. Fit igitur, vt nec ego quic-
 quam turpe dixerim: & iste, quoties in
 publicum prodierit, suarum fædi-
 tatum omnibus monimen-
 tum exhibeat.
 Valeto.

AD HERACLEODORVM A ΠΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟ-
EPISTOLA QVINTA. ΔΩΡΟΝ.

DEMOSTHENES HERA-
cleodoro S.

Petitio, ne
amicū op-
pugnes.

VAE mihi Menecrates nūciauit, iis
ego nec tribuere fidem nec abro-
gare possum. Dxit enim Epitimū
ab Arato & delatum, & abductum
esse in carcerem: te verò causam a-
gere, & omnium esse acerrimum e-
ius hostem. Te igitur per Iouem hospitalē omnē-
que deos obtestor, ne quam mihi molestiam & do-
lorem parias. Præterquam enim quod Epitimi fa-
lus mihi curæ est, & quòd, si quid ei accideret, ma-
gnum mihi ipsi malum dari videretur, tūque eius
calamitatis autor ei esses: puderet me etiam eorum
qui conscij sunt, quid ad omnes homines de te di-
xerim, confusus me vera loqui: re non quidem è fa-
miliaribus congressibus comperta, sed quòd te &
autoritate præditum, & eruditionem amplexum
esse videbam: eam præsertim quæ in schola Plato-
nis traditur: quæ omnino ab auaritia & violentia,
cæterisque callidis aucupis abhorret: ad summam
autem bonitatem & iustitiam omnia refert. Qua
doctrina qui eruditus est, huic, ita me dij ament,
non colere simplicem veritatem, & in omnes esse
benefico, nefas esse duco. Quin illud etiam mole-
stissimum mihi esset, si magno beneuolentiæ erga
te quasi impetu concitatus, mutare sententiam, ac
alio in te esse animo cogeret. Quibus igitur in re-
bus me despectum & neglectum esse putem, et si
non dixerò, eas tamen ita se habituras putato.
Quod si nos ideo contemnis, quod nondum è
principibus sumus: cogita te quoque olim adoles-
centem, & ea qua nos ætate modò sumus, fuisse, &
consiliis atque actionibus tuis ad tantum fastigium
ascendisse: id quod nobis etiam contingere poterit.
Nam recta quidem voluntas adest: cui si fortunæ
benignitas suffragetur, res ipsa confici queat. Nihil
autem melius collocari potest rectè tributo officio:
quod & tu nobis præstare debes: neque ab vllò vx-
corde vel abduci in deterius, vel vinci velis: sed il-
lostute in tuam perducito sententiam: itaque te
gerito, vt ne quid è pactis & conuentis nostris defi-
deretur: vtque Epitimus periculis eripiat & libe-
retur. Adero autem & ipse eo tempore, quod tu
tempestiuum esse dixeris. Id igitur mihi per literas
significa, veletiam pro amicitia impera. Vale.

DEMOSTHENES SE-
NATVI POPVLOQVE
S. Epistola VI.

De literis
nunciato-
ris, & ta-
bellario.

REDDITÆ sunt ab Antiphilo literæ se-
natui sociorum, bona quidem expecta-
re volentibus, scriptæ commodè, sed
quæ Antipatri ministris multos & dif-
ficiles sermones suppeditent: qui accep-
tis ab Antipatro literis ad Dinarchum, Corin-
thum missis, omnes Peloponnesi vtbes iis sermo-
nibus impleuerunt, quos in illorum capita dij con-
uertant. Cum verò huc peruenisset iste qui nunc a-
dest, cū meo tabellario, literas ferente à Polemesto
chon eis κόρηνδον ἐλθόντα, ἀπάσας τὰς ἐν Πελοποννήσῳ πόλεις τοιοῦτων λόγων ἐπέποιον, οἷον εἰς κεφαλῶν αὐτῶν
ᾠερσέ-φειαν οἱ θεοὶ ἀρμολογίου ἢ τὴ νῦν ἡκοντος μὲν τὴ παρ' ἐμοῦ φέροντος γράμματα ᾠερσέ-φειαν
πολλοὶ καὶ δυσχερεῖς ἀπολείπουσα λόγοις. οἱ ᾠερσέ-φειαν
βόντες τὰ παρ' ἀντιπάστρου γράμματα πρὸς δῖνον
ᾠερσέ-φειαν

Τὸ ὅπως γρηπιδέειν, οἷς ἀπρηγελέ-
μοι Μενεκρατῆς, οὐδ' ὅπως ἀπιστεῖν, ἔχω.
ἔφη γὰρ ὅτι μόνον ἐν δειδίχθαι μὲν καὶ ἀ-
πῆχθαι ὑπὸ ἀράτου σὲ ἢ ἀγωνίζεσθαι, καὶ
ἀπάντων αὐτῶν χαλεποτάτων ἐστὶν δέομαι
δὴ σου πρὸς Διὸς ξανίου, καὶ πάντων τῶν θεῶν, μὴ με κα-
ταστήσης ἀνδρῶν καὶ δεινῶν μηδὲν ᾠερσέ-φειαν. εὐ γὰρ ἴδιον γο-
ρεῖς τὴ μέλει μοι τῆς ὅπτιμου σωτηρίας, καὶ νομίσαι
μεγάλῳ αὐτὸν συμφερεῖν, εἰ τι πάδοι, καὶ τούτου σὺ σιωπά-
πος εἴης ἀγνώμομαι τοῖς σιωπεύοντάς μοι τοῖς λόγοις, οἷς
ἐγὼ πρὸς σὺν πρὸς ἀπάντας ἀνδρῶν ἐλεγον, πεπει-
σῶς ἐμαυτὸν ἀληθῆ λέγειν οὐκ ἐν τῇ πεπλησιασμένῳ
σοῖ, πείραν ἔχων ἀλλ' ὅσον, ὅτι δόξης ὅπτι γυρῶν, καὶ
παμδίαν ἀπεδέχου καὶ ταῦτα τῆς ἀπὸ τῆς πλάτωνος
δραβίδης, ἢ περὶ ἐστίν, ὡς ἀληθῶς, τῶν μὲν πλεονακτιμά-
των, καὶ τῶν πρὸ ταῦτα σοφισμάτων ἔξω. τὴ βελτίστῃ ἢ
καὶ τὴ δικαιοτάτῃ πάντ' ἐνεκα δόξασαι μὲν. ἢς μὲν τοῖς
θεοῖς τῶν μετὰ χρόνῳ μὴ οὐχὶ ἀψυδεῖν, καὶ πρὸς ἀπαν-
τας ἀγαθὰ ἐστὶν οὐκ ὅσον ἡγοῦμαι. γήροισι δ' αὐτὸ μοι κα-
κῆνο τῶν χαλεποτάτων εἰ γὰρ ᾠερσέ-φειαν ἐμαυτὸν δυνά-
κως ἔχειν σοι, τὴν ἐναντίαν γνώμην μεταλαβεῖν ἀγα-
καθῆλυται. ἀ δὴ ὑπολαμβάνω παρεστῶσαι καὶ πρῶτα
κίθαι, καὶ μὴ φῶ, νόμιζε οὕτως ἔξεν. εἰ ἢ ἡμῶν καταπα-
φρόνητας, ὅτι τῶν πρῶτων οὐκ ἐσμὲν πῶ' ἰσχυροί, ὅτι καὶ
σὺ τὸ ἦσθα νέος, καὶ τὴν ἡλικίαν ἔχεις, καὶ ἡμεῖς νῦν. ἐν
C δὲ τὴ συμβουλεύειν καὶ πρῶτον γρηπιδέειν τηλικούτους
καὶ ἡμῶν ἢ τῆτο συμβαίνει. τὸ μὲν γὰρ εὐ βούλεσθαι πᾶσι.
τῆς ἢ τῆς συλλαμβανούσης, καὶ τούτῳ γήροισι αὐτὸ κα-
λὸς οὐδ' ἔρανος, χάρις δικαίαι, καὶ ἐσὶ σὺ πῶσιν πρὸς ἐ-
μὲν καὶ μηδὲν, ὑφ' ἐνός τῶν εὐ φρονοῦντων γήροισι ἀγού.
μηδὲ ἢ τῶν ἀλλ' ἐκείνοις μὲν ἀγαθὰ ὅπτι τὰ σοὶ δοκούντα
καὶ πρῶτον οὕτως, ὅπως μηδενός τῶν ὁμολογηθέντων
σερπιδῶν μὲν ἀλλ' ὅπτι μὲν γήροισι σωτηρία τῆς καὶ ἀπαλ-
λαγῆ τῶν κινδύων. παρέσομαι ἢ εἰς τὸν χρόνον κατὰ
καθ' ὃν σὺ φῆς, καὶ ἐστὶν ἔξω γράφας δὲ μοι πέμψον, ἢ καὶ ὡς
φίλῳ ὅπτι σε λλε. οὐτύχει.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ
ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ
δήμῳ χείρειν.

ΛΘΕΝ ὅπτι σὺ παρ' ἀντιφίλου πρὸς
τοῖς τῶν συμμάχων σιμείδρῳις, τοῖς μὲν βου-
λομήροις ἀγαθὰ πρῶτον δοκῶν, ἱκανῶς γε-
γραμμένη τοῖς δὲ ὑπηρετήσιν ἀντιπᾶστρου
πολλοὶ καὶ δυσχερεῖς ἀπολείπουσα λόγοις. οἱ ᾠερσέ-φειαν
βόντες τὰ παρ' ἀντιπᾶστρου γράμματα πρὸς δῖνον
ᾠερσέ-φειαν

πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐπίνικον, ἀδρα ὑμῖν εὐνοῦν, καὶ ἐμοὶ φίλον, κακεῖνον πρὸς ἐμὲ ἀγαθῶς ἀκούσαντί μοι ἀέλει, ἐδίδει πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν ἀποσεῖλαι· ὅπως πάντα σαφῶς ἀκούσαντες τὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ γεγνηότα, τῷ πρὸς τὴν μάχην ἀδρα γεγηρημένου τότε, εἰς τὸ παρὸν παρρητικῶς τὰ λοιπὰ τῶν θεῶν τε λόγων, ἀβούλειαν ἔχον ὑπολαμβάνητε. ὁ τυχεῖτε.

ΙΕΡΟΝΥΜΟΥ ΒΟΛΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΙΧΙΝΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ὑπόθεσις.

ΟΤΙ αιχίνης, μὴ ἐλὼν κτησθῶντα, μᾶλλον ἢ Δημοδένειον, οὐ κατηργεῖ μὴδὲ τὸ πικρὸν μέρος τῆς ψυχῆς μεταλαβὼν τὴν ἀπικίαν οὐ φέρων, τὰς μὲν ἀδύνας ἀπέλειπεν· εἰς ἃ ῥόδον μετακίστεν· παρτί που γινώσκον. ἐκεῖ τοίνυν ταυταῖς τὰς ἐπιστολάς γεδὼν ἀπάσας γράψας, πῆ μὲν τοῖς φίλοις τὰς τε ἀποδημίας, ἢ τὰλλα τὰ κατ' αὐτὸν, ἐδήλωσε· πῆ ἢ τὴν τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρητικίαν ἀμύνατο· πῆ ἢ τοῖς ἀδελφαῖσι ὑπερβαίνει ὡς μὴδὲν ἕξαμῆρτοντος, ἀπολογουμένη, ἢ συμβεβηκότων γινώσκων, καὶ τοῦτου τυχεῖν ἐφίεται.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ. B EPISTOLÆ ÆSCHINIS ORATORIS.

α.

I. AD PHILOCRATEM.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙ.

ΑΥΣΑΝΤΕΣ ἐν μυσνηχίας ἐσπέρας λαμπαρά σφόδρα σίεσθαι πρὸς μέστω ἡμέρας, κατήχθημεν εἰς * νηροσὸν τὴν κείων. καθίσαντες ἢ ἡμέρας ἐνία (σκαιὸς γὰρ ἡ δὲ ἀνεμος) εἶτα πάλιν λυσαντες, ἄμα τῆ ἑω εἰς δῆλον ἠλθοῦμεν. δῆλιοι ἢ ἐνόσων λοιμώδη πνᾶ νόσον· τὰ μὲν πρὸς ὅσα ἐπιμύσαντο λυκίας, ἢ τὰς ξίχας λυκοὶ ἐγνοντο· ὃ ἢ ἔαηλος αὐτῶν, καὶ τὰς ἐνα ἀνώδην πυρετοὶ δὲ οὐκ ἐγίνοντο. οὐδὲ ἀλγυθόνες μεγάλα, οὐδὲ τὰ κατὰ μέρος παρήλαττειν οὐδὲν ταῦτα ἢ ἐπύθοντο μὲν μὴν ἀπόλλωνος αὐτοῖς συμβεβηκέναι, ταφέντος ἐν τῇ νήσῳ πνος τῶν ἐπιφανῶν. ἐπὶ τερσὲν εἰωδός. ἐν τούτῳ οὐκ παροβάλλει αὐτοῖς τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. ἡμεῖς ἢ ὡσπερ αἰς π ἐθνος ἀλλόφυλον, ἢ νῆσον ἐν τῇ ἕξω θαλάττῃ ἀφγυμῆμοι, καὶ ἰδόντες δεξιάφνης χρώμα πικίλων ἀθροῦτων, νυκτὸς ἀποφύροντες ἀχόμεθα· πικυθάνομοι ἀλλήλων καὶ τὸν πόρον, εἰ τὸ χρώμα ἔχοι ἕκαστος, οἷον ἐκόμιζεν οἰκοδομῆ, καὶ τὰς ξίχας. Ζάλη ἢ ἀνεμος δεξιάφνης εἰμπεσὼν, ἀπῆνεγκεν ἡμᾶς ὑπερ κρήτην, πλησίον Ἰαμαδοῦντος, ὡς ἢ ἐν ἀπόπῳ ἡδὴ ἠδὴ, ἀνῆκεν πνεῦμα λιβυκόν. εἶτα πᾶνδύσαντες ὑμῖν ἀπαρκίτου, πάλιν ἐφερόμεθα, πάντε νυκτίας ἐν θαλάττῃ γυρόμενοι ἐν αἰς παροσέχομεν ἀθροῦν ἡμᾶς μάθωμεν μὴ πολυπαροσμονεῖν, εἰ τις ἐν τῇ ἑαυτῆ παρτίδι καὶ τοῖς νόμοις ἢ μὴ, σεφανούται. κακεῖθεν τέτταρον ἡμέρας, ἀφικόμεθα εἰς ἐπίνειον π τῆς ῥοδίας· ὅπου νοσησά μοι συνέβη τὴν πρὸς τὸ ἀδμα νόσον. ὡς ἢ ἐπιμείναντός μοι αὐτόθι, οὐκ ἐνεδίδου ἡ νόσος· διέπλυσα εἰς ῥόδον καὶ ἐδέξατο ἡμᾶς ὁ δὲ μὴ ὡς ὁ τόπος. ὁ δὲ γὰρ, ὡς διέβλυ, πολὺ ῥάων ἐγχοῦμεν. καὶ ταυτὴ μὲν εἰχομέν σοι τῶς ἐπιτέλλειν. τὰ δὲ ἄλλα ὡς ἀνέκατα συμβεβηκοί, δηλώσομεν. ὁ τυχεῖ, καὶ μὴ παροσφρουε μήτε τοῖς πλέον σου μήτε τοῖς ἐλαττον δὴ μαμῆμοις.

A ad Epinicum fratrem, virum vestri studiosum, & mei amantem, atque ab illo ad me perductus esset: ego audito nuncio, eum ad vos mittendum censui: ut perspicue rebus omnibus, quæ in castris acciderunt, ex eo qui tum prælio interfuit, auditis: & in præsentia bonis animis sitis, & reliqua, diis bene fortunantibus talia fore, qualia vultis, expectetis. Valet.

ÆSCHINIS ORATORIS EPISTOLA XII. Hieronymo Vuolfio interprete. XX.

ARGUMENTVM.

Notum est, Aeschinem ob iudicij ignominiam, quo accusatum Ctesiphontem, vel Demosthenem potius, reu non peregerat, quinta suffragiorum parte non accepta, celsisse Athenis, ac Rhodum se contulisse. Vbi has epistolas ferè omnes scripsit: in quibus partim amicos de itineribus & statu rerum suarum certiores reddit, partim inimicorum insolentiam retundit, partim innocentiam suam apud Athenienses quos monet, vt temerariis bellis abstineant, defendit, vtque ab eis in patriam reuocetur, petit.

Um ex Munichia vesperi soluiffecirca meridiem serenissimo Scirone flante, ad * Neressum, Ceiorum oppidum, appulimus. Ibi nouera dies ob aduersum vêtum defedimus: pdsit rufus profecti sub auroram, Delum peruenimus. Sed Delij pestilenti quodâ morbo laborabât, Nam facies eorum albugine opplebantur, capilli etiam candescebant: collum autè & pectus intumescibat. cæterum nulla febris accedebat, neque partes corporis inferiores quicquam mutabantur. Hæc * audierant ex Apollinis ira sibi accidisse, quod vir quidam illustis, contra morem veterem, in insula sepultus esset. Ea igitur de causa Deum sibi morbum illum immittere putabant. Nos autem quasi ad gentem aliquam peregrinam, aut in exteri maris insulam peruenissemus, & subitò varium hominum colorem vidissemus: noctu aufuginus, alius alium inter nauigandum sciscitantes, vtrum eum colorem & capillum quem domo quisque attulisset, retineret? sed tēpestas exorta, & ventus impetuofus, nos supra Cretam prope Psamathuntē abstulit: quem locū cum iam in conspectu haberemus: reflat Ventus Libycus. Deinde cum septentrio nobis spiraret, rufus ferebamur, quinque noctes in mari versati, quibus Athronæ appulimus: vt disceremus non curare, si quis in sua patria siue secundum siue contra leges corona donaretur. Atque inde quatuor diebus in nauale quoddam Rhodium peruenimus, vbi in morbum & difficultatem spirandi incidi. Quo in loco dum manebam, cum morbus nihil leuaretur, Rhodum traieci: ac placidè nos vrbs excepit. Statim enim vt eo transieram, multò melius habere cœpi. Atque hæc hæctenus, habuimus, quæ tibi scriberemus: cætera potitò vti quæque acciderint significabimus. Felix sis: & caueas velim, ne quem te vel potentiorum vel imbecilliorum offendas.